Tehnoredactor Peta C. A.
Corector Peța R. L.
Coperta R. Peta

SFANTUL LA LONDRA

de LESLIE CHARTERIS

I

Porecla îi era *Scorpionul.* Nimeni n'ar fi putut spune cine era, de unde venea şi unde locuia.

Mr. Montgomery Bird era unul dintre nenumăraţii oameni care ar fi dat orice, pentru a-i afla identitatea.

Mr. Bird era de o statură mică, vioiu şi şugubăţ. .Avea un local de noapte, numit «Cuibul», (căci cine nu ştie că «bird» în românește, înseamnă «pasăre»).

In acest local, într'o seară, fu vizitat de «Scorpion» şi tocmai în acea noapte, întâmplarea vru ca şi Simon Templar, «Sfântul», să se găsească pe-acolo. E de prisos să mai spunem mijlocul prin care reuşi aventurierul să intre în acest local — tripou de altfel — atât de bine păzit împotriva nepoftiţilor. Ştim doar că avea procedeele sale personale, pentru a înlătura asemenea greutăţi.

«Scorpionul», de fapt, venise de mai multe ori la Mr. Bird. Şi când, unul din oamenii săi, îi aduse la cunoştiinţă că un individ ce

nu vrea să-şi spună numele, doreşte să-l vadă, nu fu deloc surprins. Ieşi în hall ,făcu un semn cu capul către necunoscuf şi pătrunse împreună cu acesta, în biroul său

In mijlocul camerei, se opri.

— Ce mai vrei? îl întrebă el.

Necunoscutul dădu nepăsător din umeri.

— Ceeace ştii, răspunse el.

Mr. Bird se aşeză într'un fotoliu. picior peste picior şi bătu cu degetele. liniştit, în tăblia biroului.

— Ţi-am dat săptămâna trecută o sută de lire, spuse el în cele din urmă.

— Şi ai câştigat apoi. încă cinci sute, răspunse flegmatic, «Scorpionul».

Se aşezase pe spătarul unui scaun. Mr. Bird aruncă o privire spre buzunarul pardesiului în care acesta îşi ţinea mâna dreaptă.

— Bluff! spuse el.

— N'ai decât să te încredinţezi. dacă nu ţi la viaţă, răspunse sec «Scorpionul».

Mr. Bird zâmbi şi-şi mângâie mustaţa.

— Hm! cu barba aceasta falsă şi cu ochelarii fumurii, arăţi ca un actor de melodramă

— Ceeace ne interesează acum e scopul vizitei mele. E nevoe să mai repet încă odată că pot dovedi oricând că eşti un traficant de stupefiante? Ai în acest birou destulă cocaină pentru a munci pe gratis câţiva ani în închisorile Statului. Dar, poliţia n'ar reuşi niciodată să descopere singură secretul ascunză-

torii. Niciun polițist n'ar bănui că păstrezi cocaină în perete, între placa doua și a treia de faianță, de lângă ușă. Totuși, dacă cineva le-ar arăta...

— Și, dacă n'ar găsi nimic? îl întrerupse Bird.

— Mai sunt și alte mijloace, mârâi «Scorpionul» ridicându-se în picioare. Sper că am vorbit destul de răspicat. Calci legea și-mi vei plăti o sută de lire pe săptămână. E destul de lămurit?

— Crezi că...

Montgomery Bird se ridicase la rându-i, palid și furios, ca și cum s'ar fi pregătit să-l atace, dar «Scorpionul» nu se clinti din loc. In buzunar, mâna i se mișcă încet

— Sunt gata oricând să-ți dovedesc că nu-i bluff, murmură el.

— Nu sunt atât de prost, rosti Bird cu un glas răgușit, dar într'o bună zi...

Până atunci, îl întrerupse șantagistul, plătește-mi o sută de lire săptămânal. Sunt nevoit să-ți aduc la cunoștință că astăzi ar fi prima «rată».

Bird deschise un sertar și luă câteva bilete de bancă, pe care le aruncă pe birou.

— Mulțumesc, făcu «Scorpionul».

Intinse mâna pentru a le apuca, când o sonerie stridentă îl făcu să și întrerupă gestul la jumătate drum.

— Ce este? întrebă el.

— Soneria de alarmă.

Bird își aruncă ochii asupra pendulei din perete: cadranul i se luminase brusc. Șantagistul îi urmări privirea.

— Poliția? murmură el.

— Da.

«Scorpionul» puse biletele de bancă în buzunar.

— Trebue să mă scoți de-aici, continuă el cu o voce răgușită pe care frica i-o făcea tremurătoare.

Montgomery Bird îl fixă îndelung.

— Și dacă nu vreau?

— Ar fi rău... foarte rău.

Bird se îndreptă spre perete, de care se afla agățată o oglindă mare. Apăsă într'un colț și o dădu în lături, lăsând să se vadă în zid o deschizătură pătrată...

In acest moment, apăru și Sfântul.

— Ușurel, făcu el.

Cei doi oameni se întoarseră odată. Zăriră pe Simon în picioare, în fața deschizăturei din peretele opus. In urma lui, se observa un dulap gol.

Sfântul ajunse în apropierea lor, înainte ca ei să-și fi regăsit sângele rece. Apucă pe șantagist de mijloc și, cât ai clipi din ochi, acesta dispăru pe gaura întunecoasă și oglinda își reluă locul de mai înainte. Mr. Bird, cu chipul descompus, nu știa ce să

creadă. Se simți apucat de braț și Simon îl târî spre peretele opus.

— Pe aici, Montgomery, făcu Templar. S'ar putea să am nevoe de tine, cât de curând.

Și închise în urma acestuia, ușa dulapului, întorcând în acelaș timp și cheia în broască. Apoi, se îndreptă spre oglindă, se pieptănă liniștit, se așeză în fotoliul lui Bird și aprinse o țigară...

Când inspectorul principal Teal, dela Scotland Yard, pătrunse în birou peste câteva minute, găsi pe Templar aruncând rotogoale de fum spre tavan.

O clipă, Teal fu incapabil să rostească vreun cuvânt, dar își reveni repede și isbucni în înjurături.

— Sst! făcu Sfântul, ridicând mâna. Ascultă, Claude.

Urmă o mică tăcere.

— Ce să mai ascult? răcni inspectorul. Crezi că nu-s sătul de tine? Sau, poate că ai să-mi spui că tu ești Montgomery Bird? In acest caz, voi avea ocazia, în sfârșit, să te văd la închisoare.

— Pentru care motiv?

— Servirea de băuturi alcoolice, în acest tripou, după miezul nopții. Cred că știi că legea interzice acest lucru?

— Ah! murmură Templar, nu știam însă

că un inspector principal se deplasează pentru o descindere de această natură.

Teal nu răspunse.

— Dacă ar fi fost vorba de stupefiante, aş mai fi înţeles, continuă Sfântul.

Aventurierul zâmbi şi se ridică.

— Plec, spuse el. Claude, dacă vrei să găseşti cocaină, te vestesc că va trebui să deplasezi nişte plăci de faianţă: a doua şi a treia. Nu pot să-ţi spun de care perete este vorba. Cât despre Montgomery, e colo, în dulap.

Simon bătu cu dosul palmei în pieptul inspectorului şi ieşi înainte ca Teal să-şi revină din încremenire.

Sfântul ducea cu el un pachet de bancnote şi câteva documente interesante, pe care le găsise în dulapul din perete, unde închisese pe Bird.

II.

Simon Templan puse pe farfurioară o ceaşcă goală.

— Am primit astăzi, câteva scrisori încurajatoare, spuse el luând o hârtie depe masă. Patricia se uită la el. Sfântul citi cu glas tare:

Dragă Mr. Templar,

Un prieten mi-a împrumutat un exemplar din cartea d-tale «Piratul» şi neavând altceva mai bun de făcut am citit-o. Mi-a făcut im-

presia că-ți baţi joc de cititor. In primul capitol atragi simpatia eroului, care în realitate nu e de cât un excroc şi un aventurier. De aceea n'am fost de loc surprins că n'ai scos încă o ediţie. D-ta nu înţelegi gustul publicului Anglo-Saxon. Dacă în loc de a-l numi Mario şi a fi născut în America de Sud, eroul s'ar fi născut englez...

Simon tăcu. Patricia îl privi curioasă.

— Pe urmă? spuse ea.

— Asta-i tot. Restul n'are importanţă. Nici semnătură, nici adresă. Corespondentul meu anonim nu prea a ştiut să-şi exprime indignarea.

Trebuie să lămurim pe cititor că Templar scrisese, în timpul câtorva săptămâni libere, un roman de aventuri, şi făcuse mari sforţări ca să găsească un editor.

— Am primit încă o scrisoare, murmură Sfântul după puţin timp. E dela perceptor. Mulţumită talentului meu de scriitor şi aparenţelor de bogăţie în care trăim, mi s'a mărit impozitul la 30%. Am protestat şi iată răspunsul:

CITAŢIE

Perceptorul vă invită să plătiţi la termenul arătat impozitele directe ale căror detalii se găsesc pe verso.

In caz de neplată în termen de opt zile, veți fi urmărit conform legei.

26 Oct. 193...

Lionnel Delborne
perceptor-casier

Cu toate pronosticurile pesimiste ale criticului anonim, «Piratul» avusese succes față de publicul dornic de aventuri. Controlorul contribuțiilor directe înștiințat de editor își însemnă sumele încasate de Simon. Astfel că acesta se văzu somat să plătească statului suma ce se cuvenea, Sfântul nefiind decât romancier amator, dar cererea fusese respinsă.

— Vezi, spuse Sfântul suspinând, cum răsplătește statul pe un om dezinteresat și filantrop ?

— Trebuie să plătim, făcu Patricia.

— Altul va plăti, murmură Sfântul.

Puse scrisoarea pe ceașca de cafea și o privi lung.

Un zâmbet îi lumină ochii.

— Altul va plăti, repetă el, pe gânduri.

Patricia nu răspunse nimic, știind bine ce însemnează aceste cuvinte.

Deodată, Sfântul se ridică, luă o hârtie și se îndreptă spre perete. Pe bufet era un calendar, iar lângă el un pumnal corsican, pe a cărei lamă era gravată inscripția: «Păziți-vă, lovitura mea e mortală».

Templar luă pumnalul și frunzări cu el foile calendarului până la data unde se sfârșea răbdarea lui Delborne. Luă patratul de hârtie care purta data fatală, îl așeză deasupra scrisorii, și cu o împunsătură de pumnal le fixă în lemnul bufetului.

—Ca să nu uit, murmură el. Apoi întorcându-se spre Pat:

— Vezi, micuțo, pentrucă nu m'am născut într'o zodie bună trebue să începem o nouă aventură.

In aceiași seară, pe la ora opt, Templar trebuia să se întâlnească cu Patricia la hotelul Piccadilly.

In fundătura Berkeley News, el văzu aprinzându-se farurile unui automobil care pornise încet și se aruncă iute la pământ.

In aceiaș clipă, auzi zgomotul unei descărcări de revolver cu amortizor și proectilul se înfipse în zid. Simon se ridică și trase două gloanțe asupra mașinei, fără să vadă dacă și-a atins sau nu ținta.

Intră în casă să se curețe de praf apoi eși din nou și se întâlni cu Patricia. Nu-i spuse nimic de incidentul care-l făcuse să întârzie, dar era la a treia oară de la întâlnirea cu Bird, când acesta încercase să-l omoare și Simon Templar, știa foarte bine că nu va fi ultima.

III

De câteva zile un om înalt și slab, da târcoale prin vecinătatea fundăturei Berkeley News. Simon îl văzuse, dar prezența necunoscutului nu-i dădea grije.

— Acest individ, spuse el Patriciei, este Harold Garrot cunoscut sub numele de Harry Lunganul».

E spărgător; l-am întâlnit de vre-o câteva ori. Vrea să-mi vorbească, și nu îndrăznește. Dar la urmă tot o să se hotărască.

După două zeci și patru de ore de când fusese tras glonțul din automobil, Harry își făcu curaj.

Simon era singur. Așezat în fața unui pahar cu bere proaspătă, citea jurnalul, când auzi soneria.

Pătrunse în hall și-și aruncă ochii în oglinda așezată oblic deasupra ușii, prin care se vedea vizitatorul. Îl recunoscu și se grăbi să-i deschidă.

— Intră bătrâne, spuse el prietenește și-l conduse în salon. Whisky și soda, Harry?

— Whisky curat, Mr. Templar, dacă nu vă supărați.

Sfântul îl servi, în timp ce acesta se așeză pe scaun.

Harry încurcat nu știa cum să-și potrivească picioarele.

— Cred că nu ești mulțumit că mă vezi,

Mr. Templar, îndrăzni el în cele din urmă.

— Ba sunt foarte mulţumit răspunse Simon râzând.

Imi face mare plăcere când văd [illegible] din foştii mei prieteni. Ia spune ce nu merge, Harry?

Omul se vedea că era nervos; mâinile îi tremurau.

Sfântul se uita la el liniştit şi înţelegea sforţarea pe care a făcut-o când se hotărâse să vie. Îşi aprinse o ţigare şi aşteptă ca să-şi recapete sângele rece.

— Mă gândesc... începu Harry, că aş putea să vă spun ceva, Mr. Templar... ceva foarte interesant.

— Despre ce?

— Este... relativ la Scorpion...

Brusc, Sfântul închise ochii pe jumătate, trase cu sete din ţagare, apoi, foarte liniştit, se uita la Harry cu nevinovăţie.

— Care Scorpion?

«Harry Lunganul» încruntă sprâncenele.

— Credeam că-l cunoaşteţi, Mr. Templar, dvs. care...

— Da, îl întrerupse Sfântul cu vocea înceată.

— Era un timp, Mr. Templar, când cunoşteaţi multe lucruri.

— Da. Dar acum, Harry, nu sunt decât un cetăţean liniştit. Poţi vorbi fără teamă. Voi uita imediat tot ce vei spune.

— Imi convine aşa, suspină spărgătorul.

— Vorbeşte; ţi-am şi uitat numele. Cinci minute după ce vei pleca, n'o să-mi mai aduc aminte că ai fost aici.

— Ei bine, Mr. Templar... bâlbâi Harry, apoi îşi goli paharul şi clipi din pleoape ...am lucrat pentru Scorpion.

Sfântul nu mişcă.

— Da! murmură el.

— O singură dată, Mr. Templar.

Harry părea ca un înotător, care alunecând după trambulină, încearcă cu greu să revie la suprafaţa apei.

— N'aş mai începe niciodată, continuă el. Acest om e periculos. Mi-a trimes o scrisoare prin poştă, căci îmi ştia adresa. Înăuntru erau cinci bilete de câte o liră şi-mi cerea să aştept un automobil la o doua staţie după Hatfield. Joia trecută la ora nouă seara şi-mi scria că voi avea ocazia să câştig încă cincizeci de lire.

— Cum era maşina?

— N'am avut vreme să privesc bine. Mr. Templar. O maşină mare, neagră, cu farurile stinse. Intâi eram nehotărît, credeam că e o cursă, dar... cincizeci de lire! Automobilul era acolo când m'am dus la întâlnire... M'am apropiat de uşă. Omul era la volan. Să nu mă întrebaţi cum arăta la faţă. Era cu capul plecat şi nu i-am văzut decât pălăria. «Iată instrucţiunile mele», spuse el, şi-mi

întinse un plic, «și jumătate din sumă. Să fii aici mâine, la aceiași oră». Apoi dădu drumul mașinii. După ce plecă, aprinsei un chibrit și văzui că mi-a dat cincizeci de jumătăți de bilete de câte o liră.

— Și pe urmă, Harry?

— Pe urmă, am executat ordinele din scrisoare, Mr. Templar...

— Adică?

— Trebuia să aduc niște hârtii dintr'o casă din cartierul St. Albans. Omul îmi dăduse un plan, și instrucții privitoare la spargerea închizătoarelor. Era ușor, iar Vineri seara când m'am întâlnit cu el din nou, îi predai hârtiile, iar el îmi dădu jumătatea cealaltă ale biletelor.

Simon întinse mâna.

— Acestea sunt ordinele? făcu el, luând plicul.

Harry clătină capul afirmativ.

Era un plan al cartierului și al casei. Instrucțiile erau scrise de mână cu litere mari.

— Știi la cine ai fost? întrebă Sfântul.

— Nu, Mr. Templar.

— Te-ai uitat la hârtiile pe care le-ai furat?

— Da, răspunse Harry. Tocmai de aceea am venit la Dvs. Erau scrisori adresate unei femei, care aveau în partea stângă de sus, adresa celui ce le scrisese: 64, Half Moon Street și erau iscălite: Mark.

— Ah! murmură Simon.

— Ați citit ziarele de Duminică, Mr. Templar?

— Da.

Harry goli dintr'odată paharul cu whisky, pe care Simon îl umplu se a treia oară.

— Sir Mark Deverest s'a sinucis Sâmbătă seara, acasă la el, în Half Moon Street 64, spuse Harry cu vocea tremurând. Scorpionul este un șantagist orginar, Mr. Templar. A cerut un preț exagerat lui Deverest, și acesta a preferat să se sinucidă. Și eu sunt părtaș la această crimă, complice la un omor...

Vocea lui Harry era răgușită și fața umedă de năduș ală.

— N'am știut ce fac, Mr. Templar, adăogă el. Dumnezeu să mă ierte!

— Asta-i tot ce ai avut să-mi spui? întrebă Simon, stingându-și țigara în scrumieră.

— Credeam că vă interesează Scorpionul. Credeam că Sfântul...

— Ar vâna bucuros pe Scorpion? îl întrerupse Simon.

— Da, Mr. Templar. De vreo câte-va zile vreau să vă vorbesc. Ieri seară, am văzut când a tras asupra dvs.

— Ah!

— Da. Mașina semăna perfect cu aceea de pe strada Hatfield.

— Și atunci? murmură Sfântul.

— Atunci am venit aici sperând c'o să mă apărați.

— Aha! Eşti pus pe lista neagră?

— Eri seară s'a tras asupra mea, şopti Harry.

— Înţeleg, te-a văzut dând târcoale casei mele şi au vrut să profite. Dar, Harry, nu mi-ai spus încă tot. Haide, desleagă-ţi limba.

— Am mai primit o scrisoare, Luni de dimineaţă, în care-mi cerea să fiu la întâlnire mâine la miezul nopţii.

— Asta-i tot?

— Am cam trâncănit faţă de prieteni dar discret, bineînţeles. Vă aduceţi aminte de Wilby?

— A fost găsit, ucis de un glonte pe drumul dinspre Portsmouth. Sunt trei luni de atunci, nu-i aşa?

— Ultima lovitură a lui a fost pentru Scorpion. Şi el vorbise prea mult cu prietenii. Victima lui se sinucisese, ca şi Deverest şi atunci m'am gândit la mine.

— Da, te-ai gândit că atunci când victimele se sinucid, Scorpionul se scapă de complicii săi. E foarte bun sistemul.

Harry dădu din cap. Mărul lui Adam i se mişca încontinuu în pielea slabă de sub bărbie.

— Dacă mă duc acolo mâine seară, nu mai mă întorc. Chiar dacă nu m'aş duce... Şi nici nu pot măcar să povestesc acestea poliţiei.

Sfântul rămase pe gânduri.

— La urma urmei, murmură el după câteva minute, Scorpionul s'a hotărît să te omoare mâine seară. Ieri, când te-a întâlnit în stradă, s'a gândit că ar fi mai bine să nu te mai oboseşti mâine... Aşa-i?

— Da, Mr. Templar.

— Nu prea trage bine, şeful tău, Harry.

— Nu, Mr. Templar.

— In tot cazul, bătrâne, adăogă Sfântul râzând, trebue să te obişnueşti cu ideea că vei muri mâine seară.

IV

A doua zi de dimineaţă, Sfântul îşi fuma liniştit ţigara, când apăru inspectorul Teal. Era ora unsprezece şi jumătate.

— Ai dejunat, Claude? întrebă politicos Simon.

— Sigur, răspunse poliţistul, la şapte jumătate

— Ce ruşine! murmură Templar. Aşa de vreme?

Se duse spre bufet şi scoase dintr'un sertar un pachet cu chewring-gum şi îl puse în faţa inspectorului.

— Stai jos scumpul meu Claude, spuse Sfântul. Ce te aduce la mine?

Un revolver, automat, de curând curăţat şi lustruit, se afla lângă tava cu gustări şi

polițistul îl privea fix în timp ce cu degetele scotea din pachet o bomboană. Teal rămase în picioare și începu să se plimbe prin cameră: deodată se opri în fața hârtiei ce se afla fixată de bufet și privi pumnalul corsican.

— Ah! făcu el, ai de plătit taxe la percepție?

— Altul va plăti, răspunse Simson.

— Cine?

— Scorpionul. Teal...

Polițistul se întoarse și se găsi față în față cu Templer, dar nu-l privi.

— Care scorpion, întrebă el. Ești încurcat în altă aventură? Ce ți-au făcut scorpionii?

— In vârful cozii lor se află un ac.

— De când te interesezi de Scorpion? între Teal.

— De câteva săptămâni. Știai Claude, că Scorpionul este un amator?

— Ce te face să crezi aceasta?

— Nu cred, sunt sigur. O înlănțuire de deducțiuni, ca și Sherlock Holmes. Ieri cineva a venit aici să-mi vorbească de Scorpion. Acest om se învârtea de trei zile prin preajma casei mele și trăește încă. Am vorbit acum un ceas cu el la telefon. Dacă era de profesie acest om n'ar mai fi păsit pragul casei mele. In tot cazul, dacă a dat ochi cu mine, zilele îi sunt numărate.

— Da, zise Teal; altceva?

— Iți amintești de asasinatul din Portsmouth Road?

— Da.

— Wilby lucrase pentru Scorpion. Dacă cauți în dosarul lui, vei vedea că a fost achitat cu șase zile înaintea morței lui, de o încercare de spargere. Omul care a fost ieri la mine, a lucrat deasemenea pentru Scorpion. Și el tot așa a fost achitat de judecătorul din Bow-Street, cu două zile înainte de a-i scrie Scorpionul. Nu e lămurit?

— Nu prea înțeleg...

— Claude, ia gândește-te puțin.

— Da, Scorpionul era de față la judecată...

— Bravo! strigă Simon, și el i-a urmărit pe acești indivizi. Dacă am vrea — eu sau d-ta — să încredințăm unui spărgător vreo însărcinare oarecare l-am prinde repede fără să mai colindăm prin sălile judecătoriilor.

— Mulțumită Domnului avem destule cunoștințe.

— Amatorul acesta are deasemenea înlesniri.

— Da, aprobă inspectorul; ai dreptate. Până acum am căutat pe Scorpion printre profesioniști, fără nici un rezultat. Nu e clientul nostru.

In adevăr, poliția nu reușise până acum să descopere adevărata identitate a Scorpionului.

Porecla banditului i se trăgea, cu luni mai

înainte, dela sinuciderea unui industriaș din Nordul Angliei. Victima lăsase o scrisoare, care printre altele scria :

«Am fost chinuit ani întregi, și acum nu mai pot să rezist. Când Scorpionul love̦ște, nu scapi decât prin moarte.»

In acest timp în lumea interlopă erau multe svonuri. Scotland Yard începu să se intereseze. Când o arecare Kate Allfield fu arestată în gara Newbury, pentru că atacase pe un membru al parlamentului, ea mărturisi după un lung interogatoriu, că avea un complice al cărui nume nu fu chip să-l spue.

Nimic n-a putut s-o convingă spre a vorbi. Lumea interlopă a bănuit mâna Scorpionului.

Un alt individ Basher Tope, cunoscut ca mare bătăuș, se lăuda într'o zi, după ce băuse bine, «că-și va aranja socotelile cu Scorpionul».

După o săptămână Tope fu văzut cu obrazul desfigurat de o lungă tăetură de cuțit și nu vru să mărturisească nimic, chiar după al patrulea whisky.

Astfel se născu legenda Scorpionului.

Când prietenul lui Harry, Jack Wilby, fu asasinat, nimeni nu bănui că moartea lui ar avea oarecare legătură cu sinuciderea lui sir Mark Deverest.

Inspectorul Teal încremeni.

Privi pe rând pistolul automat și hârtiile fixate de bufet.

— Atunci, spuse el, cu vocea moale și înceată, vei cere Scorpionului bani să-ți plătești lările?

— Da.

— Cum?

Sfântul începu să râdă, arătând cu degetul hârtia fixată cu pumnalul.

— O mie, trei sute treizeci și șapte lire, nouăsprezece șilingi și cinci pence; recompensă unei vieți de devotament și filantropie. Am o poftă să emigrez în Venezuela.

— Măcar de ai face așa ceva! exclamă inspectorul în timp ce-și lua pălăria de pe scaun.

— Cunoști pe Scorpion? întrebă el brusc.

— Nu încă, dar îl voi cunoaște în curând.

— Ce vei face cu el?

Sfântul zâmbi.

— Foarte greu de spus. Fercască D-zeu de vre-un accident. Nu ești sigur nicio dată. Dar să nu-ți închipui, scumpul meu Claude, că am intenții rele.

Inspectorul îl privi în albul ochilor.

— Ascultă, Templar, vreau să-ți propun o afacere, fără martori.

— Să vedem.

— Păstrează pentru mine pe Scorpion, și-ți promit că nu te voi întreba niciodată în ce fel ți-ai plătit datoriile.

Sfântul îl privi lung, apoi se'ntoarse spre pumnal.

— Ne-am înţeles, Claude. Scorpionul este un asasin, şi nu înţeleg de ce n'ar fi spânzurat. Călăul are tot dreptul să-şi încaseze cele cinci lire. Şi apoi, nu prea m'am purtat bine cu d-ta. Iţi sunt dator ceva. Il vei avea pe Scorpion.

— Preţul mărfei; patru pence. Cine dă mai mult?

— Şase pence, spuse Teal întinzând mâna Sfântului.

— Tocmai cu ce să-ţi plăteşti un pahar cu bere, la cârciuma cea mai apropiată, după ce îmi vei libera marfa.

V.

Simon mâncă la hotel Berkeley, apoi se plimbă un ceas prin Piccadilly. La patru se întoarse în Berkeley News. Tocmai scria când intra Patricia.

— Unde ai fost? Tocmai voiam să-l rog pe Teal să te caute.

— Am fost la Helen Wiltham. Ai uitat că peste cinci zile are nunta?

— Nu — răspunse Sfântul, dar nu-mi închipuiam catastrofa atât de aproape.

Patricia dădu din umeri, şi aşeză pe masă scrisorile luate din cutia poştală.

— Ia te uită, o scrisoare dela croitor. Cere bani, de sigur; la coş cu ea. Şi asta?

Ridică un pachet — probabil o cutie de

carton învelită în hârtie — şi o cântări în mână.

— E prea uşoară ca să fie vre-un explosiv, zâmbi el. Trebue să fie butonii de cămaşe pe care i-am comandat la Aspery. Deschide cutia, fetiţo, şi vezi dacă-ţi plac.

Simon continuă să scrie. Patricia luă pachetul şi timp de câte-va clipe, nu se auzi decât fâşâitul hârtiei, în care era învelită cutia. Deodată, Simon ridică capul.

— Stai! o întrerupse el, făcând cu mâna un gest scurt. Detunătura revolverului umplu camera cu un sgomot asurzitor. Patricia rămase nemişcată şi palidă ca un mort.

— Ce este? întrebă ea cu vocea tremurătoare.

— Nimic alt-ceva decât un scorpion, murmură Sfântul; un scorpion dela tropice.

Patricia tremura. Ea rupsese hârtia care învelea cutia şi în timp ce ridica capacul, scorpionul, un mic animal primejdios, de o culoare albastră-verzue, asemănător unui rac mititel, ieşise din cutie şi ezitase o fracţiune de secundă înainte de a atinge mâna tinerei femei.

— Ce mic e! făcu ea.

— Sunt de toate mărimile, spuse Sfântul. In general nu prea sunt primejdioşi, dar acesta pe care l-am omorît este dintre acei cu muşcătura mortală.

Involuntar, Patricia pipăi cu degetul gaura

pe care o făcuse glonțul în biroul de lemn, înainte de a se înfige în parchet. Pe urmă ridică capul.

— De ce ți se trimete un scorpion?

Simon făcu un gest indiferent.

— Trebue să te aștepți la orișice.

— Aceasta-i toată explicația? întrebă ea după o tăcere îndelungată

Sfântul o privi lung, își puse styloul pe birou, și începu să se plimbe prin cameră.

— Vrei să știi tot?

— Da. Ca și altă dată când împărțeam amândoi pericolele. Ai uitat pe Tigru și secretul hanului părăsit?

Incepu să râdă și ridicându-se, puse mâinile pe umerii lui Simon.

— Haide, dă-mi o țigare și povestește-mi, dar repede!

Sfântul ascultă. Ii spuse ce știa și tot ce vorbise cu inspectorul: Scorpionul dădea lovituri din umbră. Acei cari îl cunoșteau nu îndrăzneau să vorbească, acei care ar fi putut să vorbească erau morți.

Privirea Patriciei se învioră.

— Astă seară... adăogă Sfântul.

— Vei pleca?

— Desigur, răspunse Simon, dar nu mă tem de nimic. N'am poftă să fiu ucis de un amator.

Tânăra fată se așezase pe un fotoliu și își rezemase capul blond de spătar.

— La ce oră plecăm? întrebă ea foarte liniștit.

Câteva secunde Sfântul o privi tăcut și văzu că figura Patriciei se înăsprise.

— Pentru ce să vii și tu? întrebă el. Prietenii noștri au dispărut. Norman e mort, iar Roger însurat. N'ai mai rămas decât tu, fetițo? Ești gata să te expui primejdiilor?

— N-am decât această dorință, murmură ea.

— Atunci ne-am înțeles. Vom pleca împreună la vânatul Scorpionului.

VI

In ajunul unei noui aventuri Sfântul nu se grăbea niciodată și nu arăta vreo neliniște.

Stărui să rămână la barul hotelului May Fair până la 7½, apoi luă mașina și se întoarse să o ia pe Pat. Se îndreptară spre nord. Mâncară la ospătăria din Hatfield; automobilul rămase în curte. După masă, Simon fumă fără întrerupere până la ora când se hotărâse să pornească la drum, pe jos, spre locul fatal.

— Sunt condamnat la moarte, nu-i așa? spuse el. De aceia cred că am voie să fumez o țigare și să beau un pahar cu rom. Scorpionul va aștepta, dacă trebue.

De fapt, nu aveam intenția să întârziez căci

planul cerea să fie prezenți cu câteva minute înainte de ora întâlnirii.

Aceasta nu știa Scorpionul.

Când automobilul negru ajunse aproape de pădure, acel care conducea mașina încetini mersul, stinse farurile și o luă dealungul șoselei. La licărirea țigării zări un pod peste șanț și frână încet oprind mașina. Lumina țigării nu se mai vedea, o umbră apăru în întuneric și se apropie de automobil.

Scorpionul băgă mâna în buzunarul drept al hainei; cu mâna stângă lăsă jos fereastra și se aplecă puțin afară.

— Garrot?

Omul care se afla pe șosea auzi numele și se apropie încet de portieră.

Cu voce joasă, aproape răgușită, murmură:

— Da, șefule.

Scorpionul își aplecă capul, spre a-și ascunde fața.

— Ai ascultat de ordinele date, spuse el. Apropie-te.

Mâna care ținea revolverul, ieși din buzunarul Scorpionului. Țeava fu așezată fără sgomot pe marginea ferestrei deschise, iar omul din fața lui se găsea numai la câteva degete depărtare.

Scorpionul privi în dreapta și în stânga; nu se vedea nimeni venind.

— Apropie-te, Garrot, am să-ți spun ceva.

— Şi eu deasemenea, spuse deodată Patricia. Să nu te mişti!

Vocea venea din interiorul automobilului, în spatele Scorpionului care nu auzise când se deschise cealaltă portieră. Şantagistul simţi ceva rece, apăsându-i ceafa, şi rămase nemişcat, aproape paralizat.

In faţa lui umbra lui Garrot dispăruse.

— Aruncă arma, spuse Patricia, afară, vreau s'o aud căzând.

Scorpionul ezită o secundă, dar simţind apăsarea rece pe ceafă, desfăcu degetele şi arma căzu pe scara maşinei.

Numai decât, omul care fusese luat drept Garrot, apăru din nou, dar nu era Harry Lunganul.

— Mulţumesc, şopti Sfântul, ce mai faci, bătrânul meu Scorpion?

— Cine eşti? întrebă omul, care continua să-şi ţie capul aplecat, încercând să zărească prin întunerec faţa lui Simon.

Intoarse capul încet, încercând să zărească pe Pat, dar acesta purta o pălărie ca o glugă, iar gura şi nasul erau înfăşurate într'un fular.

— Trag prost cu revolverul şi femeia care te ţine la respect, deasemenea. Să fiu în locul d-tale nu mi-ar fi frică. Cu toate acestea ea e capabilă să te omoare, astfel că lasă-mă să te întreb acelaş lucru: Cine eşti?

— Caută, răspunse Scorpionul foarte liniştit. Unde este Garrot?

— Eu cred că înoată pe undeva, prin apele Tamisei.

— Mort?

— Un stârv împuţit. Eu singur l-am înmormântat.

— L'ai omorât?

— A, nu! Să spunem mai bine că eu i-am aranjat moartea. Ziarele de mâine vor povesti că un necunoscut a fost pescuit în Tamisa şi în câteva zile se va afla că era vorba de Harold Garrot.

Simon se aplecă, luă revolverul Scorpionului şi deschise portiera.

— Dă-te jos, Pat, spuse el.

Sfântul avu deodată senzaţia vagă şi nedefinită că Scorpionul o să-i scape. De vreo două, trei ori avusese aceiaşi senzaţie în timpul vieţei sale aventuroase şi anume: sentimentul că ceva neprevăzut şi neaşteptat va schimba cursul evenimentelor. Şi creerul lui fu incapabil să reacţioneze, ca paralizat. Cu toate acestea Simon se încordă şi făcu un efort pentru a rupe vraja ce-l încremenise.

— Haide, coboară şi d-ta, spuse el cu vocea tăioasă.

In întunericul din interiorul maşinii. Sfântul zări pe pernă, o pată albă. Intinse braţul şi o luă; era o foaie de hârtie îndoită. Simon

o bägă în buzunar, cu tot gestul Scorpionului care voia să-l oprească.

— Coboară, repetă Sfântul.

Şi atunci se întâmplă neprevăzutul.

Scorpionul nu oprise motorul; acest lucru Simon îl neglijase. Când băgă de seamă, Scorpionul dăduse drumul maşinii. In întuneric, băgă automobilul în viteză tocmai când pe şosea se vedeau farurile altei maşini. Simon care avea un picior pe pământ iar altul pe scara maşinei îşi pierdu echilibrul. Intinsese braţul să-l apuce de grumaz, dar portiera deschisă îl lovi în cot producându-i o durere vie şi o înţepeneală a muşchilor.

Patricia coborîse prin partea cealaltă. Simon îi auzi revolverul descărcându-se. Maşina se îndepărtă. Sfântul scoase din buzunar revolverul pe care îl luase de la Scorpion şi trase de două ori, atingând un cauciuc din urmă. Apoi se întoarse spre Patricia care aştepta în mijlocul şoselei.

— Frumos a mai scăpat, murmură aceasta.

— E vina mea; n'am băgat de seamă că motorul nu-i oprit şi maşina care venea cu farurile aprinse.

— A profitat de sosirea acesteia, crezând că n'o să îndrăznim să tragem. Dar sgomotul unui glonte tras, seamănă perfect cu acela pe care îl face un pneu când se sparge. In tot cazul Scorpionul a fugit pe trei că-

rări, căci i-am plesnit un cauciuc, dar nu se va opri să-l schimbe.

— De ce n'ai cerut ajutorul mașinei care venea?

Sfântul clătină din cap.

— Nu sunt Teal. Și apoi nu trebue să se facă vâlvă pentru nereușita noastră.

— Iartă-mă, dar tineam mult să-l prinzi dela prima încercare.

— Nu s'a terminat încă. râse Simon. Să vezi săptămâna viitoare câți scorpioni vor fi bolnavi.

— Vorbești de Harry? întrebă Patricia.

Ajunseră la Hatfield când îi răspunse Sfântul:

— Harry trăește, dar eu cu Teal am aranjat dispariția lui. Dacă n'am anunța moartea lui, Scorpionul ar găsi mijlocul să-i găurească teasta. Cât despre aceasta, i-am promis inspectorului să i-l fac cadou pentru a-l pune să se bălăbănească de o funie, așa cum trebui.

La restaurant, Simon se uită la hârtia pe care o luase din automobilul Scorpionului Era un plic îndoit în două. Avea marca poștei din Londra, districtul S. W. Era adresată lui Mr. Wilfred Garniman. 28. Mallaby Road, la Harrow, care e una din mahalalele Londrei. Simon scoase din plic o foaie de hârtie, pe care erau scrise câteva rânduri, de o mână de femee.

Dragă domnule Garniman,

Vrei să ne faci plăcerea de a veni Marțea viitoare la noi acasă? Vom juca bridge, după masă; colonelul Barnes va fi și el prezent.

Mrs. R. VENABLES

Simon, cu sprâncenele încruntate, întinse scrisoarea Patriciei, care o citi repede.

— E o scrisoare obișnuită, făcu ea.

— Da, răspunse Sfântul, chiar prea obișnuită. Nu poți să acuzi pe cineva pentru că e invitat să joace bridge. Totuși, Garniman e Scorpionul. Am găsit scrisoarea pe bancheță, poate că a căzut în momentul când și-a scos revolverul.

— Și atunci?

— Atunci, ar însemna că această scrisoare, reprezintă primele măsuri din marșul funebru al Scorpionului.

Ochii albaștri ai Sfântului străluciră; s'ar fi zis că două mici diamante se aflau în fundul orbitelor.

— Cine știe, murmură el. Am o idee, dar nu o pot găsi bună înainte de a o pune în aplicare. Să nu vindem pielea ursului din pădure.

VII

Mallaby Road. din cartierul Harrow, este o stradă încântătoare, lungă numai de vre-o două sute de pași și alcătuită din patruzeci

de vile luxoase despărțite de șosea printr'o grădină.

Simon Templar ajunse în Mallaby Road la ora nouă dimineața; făcuse o sforțare supra omenească să se scoale atât de vreme. Căută numărul 28 și sună la poartă. O servitoare veni să-i deschidă. Sfântul îi dădu o carte de vizită care era pe numele de Mr. Andrew Herrick, reporter al Daily Record. Simon păstra totdeauna cărțile de vizită ale oamenilor pe care îi cunoștea; de asemenea avea și alte cărți de vizită pe care le tipărise singur.

— Mr. Garniman, de abea a terminat masa, spuse servitoarea; nu cred să vă primească.

— Fii sigură că mă va primi, zâmbi Sfântul.

Și avu dreptate. Mr. Garniman îl primi în birou.

— Nu am decât prea puțin timp pentru d-ta Mr. Herrick, spuse el. Trebue să plec peste cinci minute. Ce doriți?

— Am venit să vă întreb dacă puteți să-mi spuneți ceva despre Scorpion.

Privirea Sfântului rămase fixată pe fața lui.

Garniman, care clipi ușor din pleoape și încruntă aproape imperceptibil sprincenele.

— Scorpion? murmură el. Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Iertați-mă, dar să vă explic. Redactorul șef al jurnalului meu, mi-a afirmat că sunteți singura persoană de la care pot să imformez.

— Nu înțeleg nimic, repetă Mr. Garniman. Aveți să mă întrebați ceva?

— Sigur, chiar pentru aceasta am venit; cred că Miss Garniman de asemenea îmi va da voie să-i pun câteva întrebări...

— Miss Garniman?

— Da.

— Nu există nici o Miss Garniman. Sunteți sigur că nu v'ați înșelat, și că eu sunt persoana na pe care o căutați?

— Desigur spuse Sfântul. Priviți: caută să vezi pe Mr. Garniman și să-l întrebi ce știe despre scorpioni. E scris clar și adresa: 28, Mallaby Road, Harrow.

— Cu toate acestea, eu nu înțeleg ce vrei dela mine.

— Pe scurt, noi am auzit că ați atras atentia Sfântului, și că acest aventurier se interesează de faptele Dvs.

Simon vorbise fără să se uite la el, dar prin oglindă îi vedea mâinile la spate, agitându-se nervos.

— Sfântul. murmură el.

— Poate că sunteți grăbit, continuă Simon liniștit. Atunci aș putea veni altădată.

— Nu.

— Poate doriți să telefonați la biroul dvs.

din Londra pentru a vă explica întârzierea?

— Nu e nevoie, răspunse Garniman, mergând spre o măsuță, de unde luă o cutie cu țigări; fumezi, Mr. Herrick?

— Da, mulțumesc, răspunse Sfântul, care-și aprinsese o țigare înainte de a se întoarce Garniman cu cutia deschisă.

— Oh! făcu el.

— Vreți să luați una din țigările mele? întrebă Sfântul.

— Mulțumesc. Nu fumez dimineața niciodată; dar poate vă e sete?

— Nu. Este prea de vreme... sau prea târziu.

— Atunci, unde vreți să ajungeți? Ce înseamnă aluzia aceasta la scorpioni și la Sfânt? Credeam că acesta din urmă a părăsit Anglia de mult.

— Vă înșelați, răspunse Simon Templar, căci Sfântul sunt chiar eu.

Se rezemă de bibliotecă și zâmbi.

— Și dvs. sunteți Scorpionul, nu-i așa, dragul meu Wilfred? adăogă el.

Mr. Garniman rămase un moment nemișcat, apoi ridică din umeri.

— Am citit în jurnale, că ai renunțat la periculoasa carieră de până acum. Cât despre acei scorpioni despre care mi-ai vorbit, cred că este vorba de vre-o neînțelegere.

— Nu, îl întrerupse Simon, este vorba de

un fapt împlinit. Nu încerca să suni. Ţine mâna la locul ei şi ascultă-mă. Eşti Scorpicnul, Wilfred, şi un nemaipomenit şarlatan. Şantajul este o crimă. Două din victime s'au sinucis şi eu le voi răzbuna cu bucurie dacă... n'aş avea motive ca să te las în pace astăzi. Primul este că am promis că vei fi spânzurat, al doilea este că trebuie să-mi plătesc impozitele. Ah, nu!...

O scânteiere metalică ţâşni din mâneca Sfântului şi se înfipse în lemn, deasupra butonului spre care Garniman întinsese mâna. Cuţitul pătrunsese adânc între degetul arătător şi mijlociu al lui Garniman, care trase cu repeziciune mâna, de parcă ar fi fost electrocutat.

— Ţi-am spus să nu suni, Wilfred, murmură Sfântul. Fii om înţelegător. Mai am încă vreo două cuţite de rezervă. Ce-ţi spuneam? A! da! trebue să-mi plătesc impozitele...

Garniman, cu pumnii strânşi făcu un pas înainte.

— Vrei să pleci sau chem poliţia ?

— Asta e o idee. In locul d-tale aş telefona la postul cel mai apropiat.

Simon înaintă, smulse cuţitul înfipt în lemn şi-l puse la locul lui, fixat de antebraţul stâng.

— Da, continuă el, cheamă poliţia. Povestea aceasta o va interesa grozav. Vei afla

astfel dacă m'am retras sau nu din afaceri sau dacă sunt mult mai îndemânatec de cât vechiul meu duşman, inspectorul Teal.

Garniman, nemişcat, nu răspunse.

— Sau dacă nu vrei să dai ochi cu poliţia, vei pleca la Londra să-ţi vezi de treabă. Dar să nu uiţi ceea ce ţi-am spus relativ la impozitul meu.

— Asta-i tot ce aveai să-mi spui? întrebă Garniman.

— Pentru astăzi, da, Wilfred. Cum văd că ai renunţat să chemi poliţia, te las să te gândeşti la ceeace voi face pentru ca suma ce trebue s'o plătesc la percepţie, să fie achitată.

Garniman se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— Treci întâi d-ta, murmură Simon politicos, şi îl urmă în hall.

— Sper că voi avea plăcerea să te revăd, spuse Garniman.

— Să nu speri. Să pariezi şi vei câştiga.

Simon deschise uşa şi ieşi. Pe scară îşi puse pălăria apoi îşi scoase tabachera şi... de sus căzu un enorm ghiveci cu flori care se sparse pe trepte la câţi-va centimetri de capul lui.

Sfântul, cu mâinile în buzunar se uită câteva clipe la ghiveciul spart apoi urcă treptele scării şi sună.

Servitoarea fi deschise.

— Spuneţi lui Mr. Garniman că fiul lui de a trimite flori e prea grosolan

VIII

— Nu pricep la ce ţi-a servit vizita asta, spuse Pat.

Simon îşi rezemă capul de spătarul scaunului şi-şi aprinse o ţigare.

— Mr. Wilfred Garniman e un amator, dar un amator inteligent şi cu sânge rece. Sunt sigur că a vrut să-mi dea o ţigare narcotizată şi un whisky amestecat tot cu aşa ceva ca să se scape de mine, şi asta numai că a citit prea multe romane poliţiste. Dar în ceeace priveşte sângele rece, e un maestru. Dacă l-ai fi văzut cum se stăpânea, ai fi rămas înmărmurită.

— Şi acum, continuă Patricia, trebue să fie la vre-o câteva sute de km. departe de Londra.

Sfântul dădu din cap.

— Nu, el a înţeles perfect că nu voi comunica nimic poliţiei; crede că situaţia nu-i este compromisă.

— Dece?

— Pentrucă se aştepta să mă întâlnească.. Intâmplarea cu ghiveciul de flori, nu e decât unul din jocurile pe care le-a aranjat pentru mine. E pra inteligent ca să nu-şi dea seama de războiul pe care eu îl duc contra şarlatanilor şi că odată tot va da ochii cu mine. Vizita pe care i-am făcut-o m-a convins că el e Scorpionul; dar n'am prea aflat mare lucru

asupra felului de viaţă pe care îl duce, afară de faptul că e neînsurat. Cât despre adresa biroului din Londra n-am putut s'o aflu. Lemnarul din colţul străzii mi-a spus că Garniman e «cineva prin City».

A doua zi de dimineaţă, Simon se învârtea prin Mallaby Road când Garniman ieşi cu maşina din curte Înţelese că nu era posibil să-l urmărească cu un taxi. A doua zi, plecă cu automobilul, dar Garniman îi scăpă în învălmăşala din Marble Arch. A treia zi, urmărind maşina lui Garniman, îi plesniră cele două pneuri dinainte. Coborând, Simon văzu că pe stradă erau aruncate o mulţime de cuie. Atunci, plictisit să se scoale mereu la şapte dimineaţa, Simon Templar se hotărî ca a patra zi să stea liniştit în pat pentru a se... gândi.

Dar numai decât îşi dădu seama că a făcut o greşeală.

— Dacă l-aş fi urmărit în prima zi, nu s'ar fi păzit. M'am prostit rău de tot.

Simon se sculă târziu, primi pe inspectorul Teal care venise după veşti, apoi îşi petrecu toată după amiază lungit în fotoliu.

Gândindu-se, fuma mereu. Patricia, căreia de abia îi răspundea, citea jurnalele.

— Pat, spuse Simon deodată, avem nevoe de puţină distracţie. Vrei să ieşim astă seară? Am mare poftă să colindăm prin toate cluburile unde sunt membru.

Templar rămase câteva minute liniștit, cu capul sprijinit în fotolia, ca aruncat de o bombă.

– Drace! strigă el. Pat! Pat! Îi luă mâinile și începu să se plimbe prin odaie ca un nebun.

– Îmbracă-te repede! Și leagă-ți un revolver de căpătâiul rochiei tale. Nu se poate? Atunci să-ți iei un prinzător de fluturi, căci acolo sunt grămadă un scorpion.

– Dar pentru ce vrei să ne ducem acolo așa?

– Pentru că îl vom întâlni chiar în ostășeasca. Du-te și te îmbracă.

Pat plecă. Simon se învârti prin odaie de vreo câteva ori, apoi își îmbrăcă smokingul. Peste câteva minute coborî.

Când Patricia, îmbrăcată în rochie de seară, intră în salon, Templar învârtea furios mănunchiul de cocktail.

– Ești nebun, spuse ea, apucându-l de braț. Vorbește, te rog, ce vrei să faci?

– Să vorbesc? Bine. Cămașa de noapte cu care te-ai îmbrăcat e splendidă. E rochie? Nu se cunoaște. Imoarte-le. Dar e ruptă, îi lipsește o bucată din spate.

Patricia, furioasă, înălță din umeri, neînțelegând această neașteptată nebunie.

– Ascultă, spuse Templar, liniștindu-se brusc. Îl traduci amiate «Cuibul» lui Montgomery Bird? Ți-am spus că un necunoscut încerca să-i saulajeze, tocmai când intram eu. Ei bine! necunoscutul era Scorpionul. Avea

barbă falşă şi ochelari fumurii, dar sunt sigur că era el.

— Nici nu m'am gândit, mărturisi Patricia.

— Garniman e un deştept. A organizat singur felul de a stoarce bani dela traficanţi şi cu siguranţă că îl vom întâlni astăseară.

— Astăzi sau altă dată... făcu Pat.

— Nu, chiar astă seară. Mâine trebue să plătesc impozitele.

Într'adevăr, îl întâlniră [illegible] la miezul nopţii la «Mărul de Aur». Garniman care stătea în picioare lângă uşa sălii de dans, văzu intrând o femeie micuţă, elegantă şi foarte frumoasă. Se uită peste tot căutând pe cineva, apoi privirea i se opri pe Garniman, surâzând. Trei sferturi de oră mai târziu Sfinxul suna la uşa cu nr. 28 din Mallaby Road. Nimeni nu veni să deschidă. Simon sună de mai multe ori, timp de [illegible] minute, apoi intră în casă printr'o fereastră de la parter. Intrând în birou, trase cu grije perdelele de la fereastră, apoi aprinse lumina. Vreme de treizeci şi cinci minute cercetă peste tot, dar nu găsi nimic. În cele din urmă se aşeză într'un fotoliu şi aprinse o ţigare. După vizita ce i-o făcuse, Garniman era pus în gardă, astfel că banii trebuiau să fie într'o ascunzătoare sigură.

Cercetă din nou camera; pereţii erau îape-

ţi cu hârtie simplă şi nu se zărea nicăeri semnul vreunei ascunzători.

In bibliotecă erau numai cărţi. Indărătul tablourilor, nimic, şi nici în sertarele biroului; parchetul era acoperit cu covoare bine ţintuite iar soba de porţelan, nu arăta nici un fel de ascunzătoare. Rămase un moment pe gânduri, rezemându-şi capul de spătarul fotoliului. Incet, începu să simtă un fel de moleşeală în timp ce creerul nu mai putea să lucreze. Se simţea foarte bine în acest fotoliu. Gândul îi sbură la Teal, la Patricia, apoi avu o tresărire simţind că nu mai avea nci un pic de forţă, iar pleoapele i se închideau. Văzu ca prin vis pe Harry Lunganul care plutea pe apele Tamisei. Voi să se scoale dar picioarele nu-l mai ţineau şi căzu pe spate...

IX.

Simon respiră ceva acru, tuşi şi deschise ochii: Wilfred Garniman era în picioare în faţa lui.

— Bună seara, dragul meu Scorpion, făcu Sfântul cu vocea slabă.

Simon trase aerul adânc pe nări de mai multe ori, spre a elimina vaporii lichidului care-l adormise.

Işi recăpăta repede sângele rece şi observă că mâinile-i sunt legate; picioarele de asemenea.

— Bine ai lucrat, Wilfred! murmură el; povestește-mi și mie cum ai făcut.

Garniman strânse cu grije, batista umedă pe care o pusese pe figura Sfântului.

— Apăsarea capului pe spătarul fotoliului a fost deajuns să deschidă un aparat foarte simplu, care conținea un lichid fără culoare și inofensiv. Eu l-am inventat, pentru curioși.

Simon aprobă cu capul.

— E un procedeu excelent, murmură Simon. N'am simțit nimic, decât o moleșeală de care n'am putut să scap. Wilfred, ești un om extraordinar.

— Mi-am adus și dansatoarea, spuse Garniman, arătând cu mâna într'un colț al camerii. Sfântul se întoarse pe jumătate și văzu pe Patricia, într'un fotoliu, cu ochii închiși și foarte palidă.

— Ai adus-o aici ca să dansați, rânji Simon. Sunt sigur că ai un patefon cu care veți continua jocul.

Garniman se așeză în fața biroului. Era foarte calm și pe față nu i se citea nici-o emoție.

— O cunosc, spuse el, arătând spre Patricia. Am văzut-o cu d-ta la «Jérichon». A procedat cu mare abilitate ca s'o invit la dans. După ce am asigurat-o că nu mă înșel, i-am turnat în păhărelul cu șampanie câteva picături dintr'o fiolă, pe care o port totdeauna la mine

A făcut impresia asupra tuturor celor care au văzut-o, că e beată. Nu e nici un pericol; în cinci minute nu mai are nimic. Totul depinde de rezistența ei.

Templar, te-ai cam înșelat asupra mea; nu mai prețuit la adevărata mea valoare.

— Rămâne de văzut! murmură Simon.

Garniman înălță din umeri.

— Nu e nevoie să vă mai repet, cred că ați înțeles că sunteți la sfârșitul aventurilor voastre.

— Iar? suspină Sfântul. Scumpul meu Wilfred, de vre-o cincizeci de ori am auzit această amenințare. Spune-mi, care ți-e programul? Ai descoperit ceva nou?

— Cred că-ți voi îndeplini dorința, mormăi Garniman.

Se sculă și luând o curea de pe birou se apropie de Patricea.

— Umblă încet, spuse Simon, să nu-i rupi ciorapii de mătase, și nu-i șifona rochia, căci m'a costat cincizeci de lire.

Garniman nu răspunse. Legă mâinile și picioarele Patriciei încet și cu chibzuială. Apoi se ridică și se uită pe Sfânt. Părea că Scorpionului îi lipsește o doagă.

Când termină, se sculă în picioare și luând pe Patricia în brațe, ieși din odaie.

Atunci, Sfântul încercă să și rupă legăturile. Cu mușchii săi de oțel, încordați, înguduiți de [illegible] sforțări supraome-

neşti. Apoi rămase nemişcat, respirând cu greutate. Nu putea face nimic. Dacă ar fi avut picioarele libere, ar fi fost nimica toată pentru el, dar imobilizat cum se găsea, sforţările erau de prisos. Simon regreta că nu avea cuţitul la el, poate ar fi putut face ceva, să iasă din încurcătură.

Făcând o sforţare se ridică în picioare, apoi sărind se apropie de birou. Reuşi să dea jos receptorul telefonului. Centrala părea că amuţise pentru totdeauna. In cele din urmă, Simon reuşi să ceară numărul telefonului lui Teal. Tocmai se auzeau [illegible] acele vibraţii, care arătau că telefonul inspectorului suna, când intră în cameră Garniman. Făcând o săritură smulse receptorul apoi ascultă fără să întrebe ceva. După câteva secunde îl agăţă la loc.

— N'ai noroc astă seară, Templar, spuse el cu un surâs răutăcios. Ţi-ai făcut de râs reputaţia; era aşa de uşor să descoperi ascunzătoarea.

Indreptându-se spre unul din fotolii, îl răsturnă pe parchet şi-i arătă fundul, apoi apăsă pe un buton. In interior se afla o casetă de metal.

— Toate acestea le-am făcut singur, spuse Scorpionul.

Se îndreptă spre Simon, se aplecă şi-i desfăcu picioarele, apoi luându-l de braţ îl împinse afară.

Amândoi trecură prin hall, coborâră o scară strâmtă ajungând într'un coridor. Garniman, trăgându-şi prizonierul după el, intră într'o pivniţă mică şi întunecoasă. Patricia era acolo, rezemată de zid, ochii îi străluceau. Văzându-l pe Simon, îşi recăpătă sângele rece şi-i zâmbi.

— Bună ziua Simon.

— Bună, draga mea.

Templar cercetă încăperea dintr'o aruncătură de ochi. Era luminată de o lumânare, aşezată pe o ladă răsturnată. In mijlocul pivniţei era o groapă neagră, care părea adâncă. Alături, o movilă de pământ şi moloz. Intr'un colţ, nisip şi un sac — probabil cu ciment. In colţul celălalt, câteva lucruri şi scaune rupte.

— Am vrut să sap aici un puţ, dar acum mi-am schimbat ideia: groapa e adâncă de vre-o trei metri.

Apropiindu-se de Pat, o luă de umeri şi-i făcu vânt în groapă. Se aşeză în genunchi, apoi pe pântec şi se uită înăuntru.

Sfântul îl privea surâzând. Garniman se apropie apoi de el şi-l împinse cu brutalitate.

Fără să se grăbească, Scorpionul îşi scoase smokingul, îşi sumese cămaşa şi se aşeză pe lucru. Deschise sacul cu ciment şi-l amestecă cu nisipul pe care-l pusese într'o groapă făcută cu sapa. Ridicându-se, se uită împrejur, căutând ceva, apoi cu aceiaşi încetineală, ieşi din pivniţă, lăsând lumânarea aprinsă. După

cinci minute se întoarse cu două găleţi pline cu apă.

I-a trebuit aproape o jumătate de ceas, pentru a amesteca cimentul şi a-l face consistent. După ce termină, era ud de transpiraţie; gulerul şi plastronul cămăşii erau moi, dar Scorpionul nu se oprea. Cu lopata în mână se apropie de groapă. La lumina lumânării nu se vedea decât foarte puţin înăuntru, dar Garniman văzu în fund o pată mare albă. Aplecându-se, începu să arunce, pământul şi molozul, dar această sforţare îi luă mult timp. Scorpionul părea mort de oboseală, transpiraţia îi curgea pe faţă şi pe mâini. După aceea, începu să aducă câte o lopată de ciment pe care-l netezea. După ce termină, cără cu găleţile, afară, tot pământul ce mai rămăsese.

X

Inspectorul Teal ştia că Sfântul îşi lua totdeauna unicul dejun între orele unsprezece jumătate şi unul după amiază. De aceea fu foarte surprins, când ducându-se în Berkley News la ora opt de dimineaţă, îl găsi pe acesta spălat şi îmbrăcat. Timp de câteva secunde, Teal rămase cu gura căscată, apoi intră în salon ,urmat de Simon.

— Vino aici, Claude, să-ţi dau o bomboană de gumă. Inspectorul se opri lângă masă.

— Ce s'a întâmplat? întrebă el. Ți-a stat ceasul sau nu te-ai culcat de loc?

— Nici una, nici alta. Eu și Pat, plecăm în călătorie.

Inspectorul luă pachetul cu chewing-gum de pe masă și scoase o bomboană. Apoi privi lung la Patricia, care ședea într'un fotoliu, citind ziarul Times și fumând.

— Atunci hotărît, plecați! murmură el.

— Da. Socot că n'ai să mă crezi, dar în noaptea asta am muncit ca un hamal.

— Unde vă duceți?

Sfântul înălță din umeri.

— Agenția Cook va hotărî. Undeva prin Mediterana, prin Bahan sau poate prin Canare

— Și cu Scorpionul cum a rămas?

— Ah! Scorpionul. Ți-l fac cadou, Claude.

Simon privi spre bufet, și inspectorul îl urmări din ochi. Era o tăetură în lemn, dar hârtiile nu mai erau acolo, nici pumnalul corsican. Sfântul scoase hârtiile din buzunar.

— Tocmai vreau să mă duc la percepție, nu cumva ai și d-ta drum pe acolo?

Teal îl privi gânditor.

— Da, spuse el, merg și eu. Trebue să-ți plătesc pariul pe care l-am pierdut.

Uitându-se la mâna Sfântului, inspectorul văzu că e rănit.

— Scorpionul ți-a făcut rana asta?

— Nu. Patricia!

Poliţistul se uită la Patricia şi aceasta îi zâmbi.

— Scenă conjugală? întrebă Teal.

— Claude! răspunse Simon cu un ton de reproş.

Patricia aruncă ţigara în scrumieră şi se sculă. Era adorabilă în costumul de călătorie. Apropiindu-se de Templar, îl luă de braţ.

— Poţi să-ţi închipui, Teal, spuse ea liniştit, am fost îngropaţi de vii!...

— In fundul pământului! adăogă Simon.

— Şi cum Simon nu avea cuţitul la el, iar mâinile ne erau legate, am întrebuinţat bricheta.

De abia am putut să i-o scot din buzunar.

— N'a zis nici un cuvânt, în timp ce-i ardeam cureaua şi... pielea.

— Dar nu-i nimic grav, spuse Sfântul şi întinse inspectorului o fotografie.

— Am luat-o din paşaportul Scorpionului, dintr'o cutie a biroului, înainte de a cădea în cursa pe care mi-o pregătise. Claude, când vei mai vizita casa, să fii atent la fotolii, e foarte important. Iar când vei ajunge în pivniţă, vei vedea o placă de ciment, proaspătă. Eu şi cu Pat am fost acolo, înăuntru. Dacă te vei hotărî să ne desgropi, vei găsi o cămaşe albă şi două scaune rupte. Am lăsat cămaşa din mai multe cauze: întâi pentru că o cămaşe scrobită face zgomot când te furişezi şi apoi Scorpionul

s'a înşelat când a văzut pata albă în fundul gropii.

Teal, nemişcat, se uită la Simon fără să spună nimic. Apoi scoase un carnet din buzunar.

— Spune-mi adresa!

— 28, Mallaby Road, Harrow: Wilfred Garriman Cămaşa te rog s'o dai la spălat şi să mi-o trimeţi la Teneriffa, prin agenţia Cook.

— Nu vreau să te întreb mai mult, Templar, dar dacă Scorpionul a văzut că ai fugit...

Simon dădu din cap.

— N'a observat nimic A eşit afară să aducă apă pentru ciment. In timpul acestor cinci minute l-am tras pe sfoară. Dacă ar fi ştiut, n'ar fi umplut groapa cu atâta grije. L-am văzut apoi, când căra molozul şi pământul care rămăsese.

Teal aprobă din cap.

— Vino cu noi, spuse Simon, automobilul nostru e afară.

Când se opriră în faţa percepţiei, Sfântul rugă pe inspector să-l întovărăşească.

— Scorpionii mă cunosc, spuse el râzând, dar nu şi perceptorii.

Teal îl urmă, după Patricia. In sala principală o despărţitură de lemn, separa pe funcţionar de victimele lor. Sfântul se apropie şi ceru să vorbească cu Mr. Lionnel Delborne.

Un omuleț chel, cu manșete lustruite și o bască pe cap, întrebă cu teamă.

— Chiar cu Mr. Delborne vreți să vorbiți, d-le? Ce aveți să-i spuneți?

— Am venit să-mi plătesc impozitul, d-le, răcni Sfântul. Vreau să vorbesc chiar cu Mr. Delborne. Dacă nu, atunci nu plătesc și sparg toate de aici. Am venit chiar cu poliția, d-lui e inspector

Teaț se făcuse stacoțiu.

— Nu vreți să luați loc, d-le? spuse bătrânul tremurând; apoi reveni după cinci minute.

— Mr. Delborne vă așteaptă; și mergând înaintea Sfântului se opri pe un coridon în fața unei uși închise.

— Pe cine trebue să anunț?

— Pe căpitanul contribuabililor, răspunse Sfântul împingând ușa.

Intrând tresări și rămase nemișcat în prag. Omul așezat în fața biroului era Wilfred Garniman, în jachetă și cravată neagră, tot așa cum îl văzuse când îl vizitase.

Scorpionul fu cuprins de aceiaș mirare, și îngălbeni.

Simon vorbi cel dintâiu.

— D-ta ești, bătrânul meu Wilfred, făcu el cu voce dulceagă. Eu sunt Sfântul în carne și oase; nu-s strigoi. Patricia e aici, afară. De asemenea și inspectorul Teal de la Scotland Yard; are fotografia d-tale la el. Eu care-i fă-

găduisem să te dau plocon lui, acum te-aş ucide de două ori. De la biroul acesta erai aşa de bine informat de averea victimelor d-tale. Iţi aduc o mie, trei sute, trei zeci şi şapte lire, nouăsprezece silingi şi zece pence... aceşti bani sunt din cartea pe care ai fost atât de drăguţ să mi-o arăţi.

Sfântul văzu gestul pe care-l făcu Garniman şi se aruncă la pământ. Glonţul se înfipse în zid. Simon, ridicându-se, ridică biroul în aer şi-l răsturnă peste Scorpion.

Teal interveni şi Wilfred Garniman-Delborne eşi de acolo cu cătuşele la mâini.

Peste şease săptămâni la Tenerifa, Patricia citea într'un ziar englezesc, vechi de opt zile, procesul lui Garniman. Fusese condamnat la moarte. Dar aceasta nu prea îl interesa pe Simon; ceea ce îl făcu să se prăpădească de râs, era o fotografie a lui Claude-Eustace Teal, ieşind dela Tribunal. Celebrul poliţist care prinsese pe Scorpion (spunea articolul) fusese fotografiat, după dorinţa lui chiar în clipa când deschidea gura, pentru a înghite o bomboană de gumă.

I

Strigătul disperat care se auzi, fu imediat înăbuşit, astfel că atunci când Simon Templar deschise ochii, se întrebă dacă nu visase.

In automobil, întunericul era de nepătruns. Prin geamul acoperit de aburi, nu se zărea decât siluetele cătorva arbori, proectându-se pe cer. Sfântul se uită la cadranul luminos al ceasului: patru şi cincizeci de minute; de abea dormise două ore. Simon venea dela Cornouailles, unde petrecuse week-end-ul în tovă răşia unui prieten, însurat de curând. Dar se plictisese, astfel că pornise spre Londra. La câteva mile de Basingstake, oprise maşina lângă şosea, ca să doarmă până la ziuă, două ore liniştit. Simon ştia că nu se va scula decât pe la şase şi jumătate.

Deodată se deşteptă brusc. Rămase nemişcat câteva secunde, ascultând cu încordare, şi căsnindu-se să-şi aducă aminte felul cum s'a deşteptat.

Apoi deschise uşa şi coborî.

Înțelese că strigătul nu era produsul imaginației lui. Parcă îl mai auzea; un țipăt care sfârșise într'un plânset. Sgomotul unor pași pe șosea îl convinse că avea dreptate.

Simon ședea rezemat de mașină, aspirând aerul umed și rece al dimineții; pași grăbiți se auzeau deslușit. Erau pașii cuiva care strigase de frică; era o goană care arăta totdeodată teama și oboseala; un om care fugea de un pericol.

După câteva secunde Simon auzi respirația fugarului și se ascunse lângă șosea, în umbra unor mărăcini.

Nu era nevoie să se gândească prea mult; omul era urmărit.

Când ajunse în dreptul lui. Sfântul îl privi la repezeală; era un om de o mărime mijlocie, fără haină pe el; capul era lăsat pe spate, iar mâinele i se mișcau convulsiv. La lumina alburie a zorilor, fața i se deslușea palidă, cu ochii rătăciți și însângerați.

Omul era la sfârșitul puterilor. Probabil că făcuse sforțări supraomenești, ca să ajungă până în locul unde se găsea Simon.

Picioarele nu-l mai țineau, dar cu toate acestea cu o sforțare supremă se repezi în umbra mărăcinișului. Ca repezit de un resort, omul asvârlit înainte își pierdu echilibrul și căzu în brațele lui Simon, pe care-l privi cu mirare. Deschise gura ca să spună ceva, dar rămase nemișcat; leșinase.

Simon îl așează încet pe pământ. Aurora care se zărea la răsărit, începuse să lumineze șoseaua. Atunci Sfântul auzi alt sgomot de pași dar așa de ușor, încât părea că urmăritorul e în picioarele goale.

Când noul venit se opri în dreptul șoselei, încercând să zărească ceva prin întunerec, Simon văzu în lumina nedefinită a dimineții, o namilă de om pe jumătate gol, cu corpul negru și lucitor.

Buzele groase și întredeschise lăsau să i se vadă dinții strălucitori. Pieptul i se mișca în ritmul respirației.

Privirea brutei se opri asupra omului întins pe pământ. Atunci negrul scoase un strigăt gutural de bucurie.

Simon, făcu o sforțare violentă ca să-și vie în fire, deoarece apariția unui sălbatec într'un ținut civilizat, îl înmărmurise.

— Bună dimineața, spuse el, dar imediat văzu că politeța lui n'are nici un efect și trecu imediat la acțiune.

Negrul, pe jumătate aplecat, încerca să vadă și să înțeleagă, când Simon se asvârli asupra lui ca o bombă. Colosul nici n'avu când să reflecteze, căci singurul atac care putea să-l imobilizeze trebuia să fie ca un fulger.

Cu o sforțare a șoldurilor, Sfântul repezi piciorul drept înainte. Pantoful lovi pe colos

în piept, în locul pe care boxeurii îl numesc «solar plexus». Dacă în locul omului, s'ar fi găsit o minge de football, aceasta ar fi fost asvârlită departe, tocmai pe coasta mării...

Şi lovitura asupra negrului fu extraordinară. Omul căzu pe iarbă, întocmai ca un sac cu cărbuni. Respiră adânc din fundul plă mânilor, apoi rămase nemişcat cu braţele încrucişate pe piept, ca o statue de bronz sculptată pe un mormânt din evul mediu.

Simon deschise maşina repede, luă în braţe omul leşinat şi-l puse pe canapea: apoi se aşeză la volan. După câteva secunde motorul vibra; farurile luminau şoseaua. Sfântul aruncă cu băgare de seamă pe omul căzut şi ieşi în şosea.

La zece paşi în faţă, Simon văzu un poliţist în uniformă orbit de lumina farurilor, sărind jos de pe bicicletă şi întinzând braţele. Drace! Strigătul fusese atât de puternic încât se auzise în satul vecin!

Simon încetini viteza. Poliţistul, fără teamă îşi culcă bicicleta pe marginea şoselei. In acel moment Sfântul apăsă pe accelerator şi dădu viteză. In urmă auzi strigătul de protest al poliţistului.

II

Templer nu era criminal ordinar. Își făcuse o idee a lui personală de dreptate, și o punea în aplicare asupra șantagiștilor și traficanților, care operau la adăpostul legilor. Acest aventurier nu întreprindea nimic până nu se convingea că dreptatea și anume aceea care nu șchiopăta — era de partea sa. După ce dădea lovitura, Sfântul își lua partea, un «comision cinstit» și dacă nu era posibil să despăgubească din rest pe victimă, depunea suma, anonim, la vre-un așezământ de binefacere din Londra.

Toată presa vorbea de acest om vesel, cu ochii albaștri, care-și lua dreptul, sub nasul Scotland-Yardului, de a face dreptate, și de a executa singur sentințele pe care le pronunța. Ziarele mari și mici își umpleau coloanele cu faptele lui. Cetățenii când deschideau ziarele, găseau tot atât de normal să-i citească isprăvile, ca și cum ar fi fost vorba de bursă.

Se făcu ziuă deabinelea, când Simon își opri mașina înaintea casei sale din Berkeley-News, zidită în locul unde înainte fusese niște grajduri ducale. Poarta se deschise imediat.

— Bună dimineața, Simon, spuse Patricia; credeam că vii mai târziu.

— Și eu credeam tot așa, răspunse Sfântul,

care sărise din maşină şi-şi scotea mănuşile.

— Ţi-am adus un tovarăş, urmă el.

Deschizând uşa maşinei ,Patricia se uită curioasă înăuntru, Necunoscutul nu-şi venise încă în fire. Infăşurat într'o cuvertură, era întins pe canapea, şi nu i se vedea decât faţa palidă cu ochii închişi.

— Cine este? întrebă ea.

— N'am idee, răspunse Sfântul, dar îl vom numi Lorenzo, căci pare a fi brazilian. Cămaşa poartă numele unui fabricant din Rio. Nici Scherlok Holmes n'ar fi ghicit mai mult.

Patricia Holm privi în ochii lui Simon şi-i văzu ochii albaştri strălucind de o lucire pe care ea o cunoştea foarte bine, o flacără care anunţa o nouă aventură.

— Altă aventură, murmură ea.

— Şi încă una care a început foarte frumos. Unchiul Tom n'a avut timp să zică nici: Uff! Nu prea m'am ţinut de regulile bunei cuviinţe dar i-am dat numai o singură lovitură.

— De cine vorbeşti?

— Vorbesc de acela pe care habar n'am cine e, dar îi spun unchiul Tom, pentru că era negru. Sfântul puse mâna pe umărul Patriciei.

— Ascultă, spuse el: într'un loc, nu departe de Basingstoke, s'a întâmplat ceva, care ar putea să ne intereseze. N'am timp să-ţi povestesc tot, dar ceeace e important, e faptul că un poliţist m'a văzut fugind şi mi-a luat

numărul mașinei. Nu prea aveam poftă să-i răspund la întrebări. Lorenzo mă interesează, dar vreau să mă ocup singur de el. Poliţistul a telefonat la Londra, şi în acest moment inspectorul Teal, a pornit-o spre noi. Să-i spui că deabia am sosit şi că sunt în baie. Dacă vine înainte de a mă întoarce, să atârni un prosop la fereastra primului etaj.

— Dar unde te duci?

— La hotel Berkeley, să-mi instalez bolnavul şi mă întorc într'un sfert de oră.

Peste câteva minute maşina se oprea în Berkeley Street, înaintea hotelului. Simon sări din automobil şi intră în hotel.

— Unul din prietenii mei a suferit un accident, spuse el funcţionarului care-i ieşi în cale. Vreau o cameră pentru el şi vă rog să aduceţi un doctor la ora 11. Trimeteţi doi oameni să-l ia pe rănit din maşină.

— No. 148, spuse funcţionarul liniştit.

Doi servitori sdraveni, îl duseră pe Lorenzo în ascensor şi peste câteva minute, victima negrului era culcată în patul din camera 148.

Simon închise uşa şi scoase din buzunar o cutie de nichel pe care o deschise. Scoase o seringă şi o fiolă cu lichidul incolor, apoi făcu necunoscutului o injecţie în braţ, pentru a-i lungi somnul.

Apoi, Simon ieşi din cameră, închise uşa cu cheia şi coborî în hall.

Funcţionarul îl opri.

— Ce nume să înscriu, domnule? întrebă el.

— Mr. Teal, C. E. Teal, spuse Sfântul, fără să zâmbească. Va iscăli fişa, imediat ce va putea să scrie.

— Bine, domnule. Dar Mr. Teal, n'are bagaje?

— Nu.

Simon puse pe birou o bancnotă de zece lire.

— Iată un acont. Nu uitaţi că la 11 sunt aici. Sper că doctorul va fi exact.

Urcându-se în maşină porni spre Berkeley News. De departe văzu un prosop alb care flutura la una din ferestre. În loc de a opri în faţa casei sale, la No. 7, Sfântul coborî în dreptul garajului care era alături de o vilă mică, la Nr. 1. Deschise poarta, băgă maşina în garaj, apoi se urcă pe o scară într'un fel de pod, situat deasupra garajului.

Sfântul închiriase de câteva luni, fără să ştie nimeni, prin alte persoane, cele trei locuinţe mici dealungul străzii Berkley News. Din garaj, el trecu printr'o gaură din zid, la no. 1, 3 şi 5, pe urmă ridicând o perdea care ascundea ultima deschizătură; intră direct în sala de baie.

Pe drum îşi scoase gulerul şi haina. Cada era plină cu apă

— Patricia se gândeşte la toate, murmură Simon pe când se desbrăca.

Intrând în baie, se cufundă brusc în apă, ieşi după câteva secunde şi se îmbrăcă într'un halat gros; apoi punându-şi sandalele, coborî scara cântând, ca orice cu cunştiinţa liniştită.

— Scuză-mă că te-am făcut să mă aştepţi, dragă Claude, spuse Sfântul intrând în sufragerie.

Inspectorul Teal ridicându-se după scaun îşi privi adversarul cu neîncredere.

— Bună ziua, spuse el.

— Da, răspunse Simon, e o zi bună.

Patricia fuma stând într'un fotoliu; părea că nici nu se sinchiseşte de poliţist. Simon se aşează la masă unde era servit dejunul. Ridicând capacul de pe farfurie, mirosi cu plăcere.

— Nu te deranjează Claude, dacă mănânc în faţa ta? întrebă el.

Inspectorul încruntă sprâncenele. Totdeauna când vizita pe Sfânt, simţea un fel de stingherire pe care nu şi-o putea explica. Teal era foarte liniştit, dar îşi pierdea tot sângele rece în faţa lui Simon şi întrebările mes-

teşugite pe care şi le pregătea i se părcau foarte greu de rostit.

— Unde ai fost noaptea trecută? întrebă el deodată.

— In Cornouailles, răspunse Sfântul, cunoşti ţinutul? Incântătoare localitate.

— La ce oră ai plecat?

— Exact la ora 4 şi 10 minute, spuse Simon râzând.

— Dar la ora 4 şi 50 minute unde te aflai?

— Pe drum.

— Pe lângă Basingstoke?

— Aproape.

— N'ai observat nimic deosebit?

Simon încruntă sprincenele, gândindu-se.

— Este cea mai liniştită oră. Aurora cu degetele roze se ridică după dealuri...

Teal, care avea obicei de a mesteca chewing-gum, scrâşni din fălci.

— Să-ţi spun eu, întrerupse inspectorul. Intre 4.50 şi 4.55 astăzi dimineaţă, conducătorul limuzinei, cu numărul d-tale, a refuzat să oprească când a fost somat de un poliţist.

— Eram chiar eu, mărturisi Simon cu inocenţă. Mă grăbeam. Crezi că-mi va face acte

de contravenție?

— E alt-ceva, spuse Teal, fără a-i răspunde la întrebare. Înainte de a-ți face semn să te oprești, polițistul a auzit un strigăt...

Simon aprobă cu capul.

— Și eu am auzit, era țipătul unei bufnițe. Copoiului probabil că-i fusese frică, și ar fi vrut să-l apăr.

— Nu era strigăt de bufniță!

— Erai și d-ta acolo?

— Am raportul polițistului, așa cum mi l-a telefonat acum o oră.

Sfântul deschise gura, nu ca să răspundă, ci ca să înghită o bucată de pâine cu unt. Apoi se ridică.

— Ascultă-mă, Claude, spuse el, atingându-l cu degetul pe pântec. Ai vreun mandat de arestare sau de percheziție, de vii cu noaptea'n cap să mă otrăvești?

— Asta-i datoria mea, murmură el.

— Să lăsăm datoria la o parte, urmă Templar.

Este vre-un delict sau vre-o crimă pe care să nu mi-o arunci în spinare? E destul ca un polițist trăznit să audă un strigăt, astăzi dimineață, în Harepshire, pentru ca eu să fiu acuzat de cine știe ce, sub pretext că mă găsesc pe acolo?

Dacă cineva vine şi-ţi spune că la monetăria din Blackpool, s'a amestecat şi zinc la fabricaţia monedelor, cauţi să vezi dacă mă găseam sau nu prin împrejurimi în timpul celor din urmă şase săptămâni. Dacă-ţi telegrafiază din America, că s'a descoperit un cadavru pe plaja dela Boston, ţi-aduci imediat aminte că eu am fost acum doi ani la Biarritz; pe malul celălalt al Atlanticului...

— Niciodată...

— Ba, totdeauna. Dar n'am isprăvit. N'ai mandat de perehezitie? Nu face nimic. Urcă-te în camera mea şi vezi dacă hainele mele au vreo urmă de sânge. Du-te la garaj şi caută dacă n'am ascuns vre-un cadavru în maşină. Nu te jena. Dar pentru altă dată, ascultă-mă ce-ţi spun.

Sfântul îşi înfipse din nou degetul în haina lui Teal.

— Dacă nu vei găsi nimic, te asigur, vei regreta că tatăl d-tale n'a murit celibatar — ceeace ar fi făcut mult mai bine, bietul om! Devii de nesuferit, Claude, şi răbdarea mea e pe sfârşite. Dacă vei mai continua astfel, te fac să sbori spre cer, de unde
format în paraşută. Ne-am înţeles?

Teal îşi înghiţi saliva cu greutate. Faţa sa copilăroasă deveni stacojie. Se frământa, ca un copil prins cu o greşeală. Privirea i se fixă în ochii Sfântului, care străluceau de

flacăra batjocoritoare pe care Teal o cunoștea prea bine. Polițistul pricepu cum se vor sfârși toate acestea. Dădu din cap cu în doială.

— Dacă așa stau lucrurile, nu mai spun nimic.

— Foarte bine, să nu mai spui nimic.

Luă pălăria polițistului, o perie și i-o întinse politicos.

III

— N'am terminat, făcu Sfântul, începând din nou să mănânce, o să mai am de furcă cu el. Patricia își aprinse altă țigare.

— Ai dreptate, dar nu trebue să mergi prea departe.

— Desigur; dar de câtva timp aveam o poftă nebună să-l înfund puțin, pe acest scump Claude. Devine nesuferit.

— Și povestea cu Lorenzo? întrebă Pat.

Sfântul tocmai înghițea o bucățică de ou.

— A, da, bine spui, Lorenzo.

Și povesti ceeace știa bineînțeles nu prea multe.

— Dar vom fi mai bine informați, peste câteva ceasuri, sfârși el aprinzând o țigare. Apoi, după ce se uită la repezeală prin ziare, se îmbracă. După o jumătate oră, cobora zâmbind.

— Ne întâlnim la Bruton Club, la unu, spuse el Patriciei, înainte de a pleca.

Când Simon părăsi casa era 10 și 44 fix. — oameni care circulau pe Berkeley News își mărise numărul cu o persoană. Accasta nu surprinse pe Sfânt; Teal pusese un agent să supravegheze casa cu no. 7.

Simon îl salută, fluturându-și pălăria apoi se îndreptă spre Mayfair, urmat de polițist. Așteptă cu răbdare să treacă un taxi — un singur taxi — în care se asvârli, lăsând pe polițist în urmă cu vre-o douăzeci de pași.

In colț la Dover Street, Sfântul coborî și se merse pe jos până la hotel Berkeley.

Doctorul îl aștepta în hall. Amândoi se urcară în ascensor și intrară în camera 148. Bolnavul dormea. Sfântul îi scoase cămașa și-l întoarse pe spate.

Doctorul privea, încruntat. După câteva secunde privi spre Simon.

— Mi s'a spus, că prietenul d-tale a fost victima unui accident.

Templar dădu din cap.

— I s'a întâmplat ceva cu totul extraordinar, spuse el. Vreți să-l examinați?

Aprinzându-și o țigare se apropie de fereastră, întors cu spatele spre pat.

Timp de zece minute, doctorul îl examină.

— I s'a injectat scopolamină și morfină, spuse el. Rănile pe care le-ai văzut le-am pansat. Restul e normal.

— Eu i-am injectat scopolamină. Se va deştepta numai decât; doza era mică. Credeţi, doctore, că trebue dus într'o clinică?

— Nu e necesar, domnule...

— Travers, spuse Sfântul.

— O infirmieră ajunge, domnule Travers.

— Voi aduce una, răspunse Simon.

Doctorul ridică ochii şi-l privi pe Simon.

— Cred că ştii în ce împrejurări a fost rănit?

— Mai mult ghicesc; a fost bătut până la sânge cu o curea de piele. Probabil că a fost nevoie spre a-l convinge şi de fier înroşit.

Doctorul clipi din ochi.

— Trebue să admiţi, d-le Travers, că acestea sunt nişte împrejurări stranii...

— Nimeni nu spune altfel, făcu Sfântul convins. Dacă sunteţi neliniştit, vă asigur că nici eu nu ştiu mai mult. Am povestit istoria cu accidentul de automobil, dar adevărul este că l-am luat, astăzi de dimineaţă, din drum. Sper că misterul nu va întârzia să se descopere.

— Aţi înştiinţat poliţia?

— Am comunicat unui inspector dela Scotland Yard care va face tot posibilul să descopere adevărul. Sfântul deschise uşa şi se dădu la o parte pentru a face loc doctorului, pe care-l întovărăşi până la ascensor.

— E nevoe să mai vedeţi bolnavul astăzi?

— Nu d-le Travers, infirmiera să schimbe pansamentul diseară; voi veni mâine la ora aceasta.

— Mulțumesc, voi fi și eu aici.

Simon strânse mâna medicului și așteptă până când ascensorul dispăru. Apoi se întoarse în camera 148 și se așeză la căpătâiul bolnavului. Uitându-se la ceas, așteptă cu răbdare ca brazilianul să se deștepte. Peste un sfert de oră, tocmai își aprindea a treia țigare, când omul se mișcă și scoase un geamăt, ducându-și mâna la gât. Simon se aplecă și îl auzi murmurând:

— Apă...

— Numaidecât, dragul meu, rosti Sfântul, și ridicându-i capul îi dădu să bea dintr'un pahar. Brazilianul bău, apoi încet își lăsă capul pe pernă. Mișcând pleoapele privi pe Simon.

Timp de câteva secunde, privirea fără viață rămase fixă, ca a unui orb, apoi brusc o frică grozavă îl făcu să holbeze ochii. Brazilianul tremura și gemea. Simon îi luă mâna și-i zâmbi.

— Sunt un prieten, spuse el.

Incet, balnavul se liniști. Sfântul îi șterse fruntea îmbrobonată de transpirație.

De odată, omul începu să vorbească, cu vocea slabă în englezește.

— In câte ale lunei avem azi?

— 2 Octombrie.

— Care e numele d-voastră?

— Templar... Simon Templar.

Urmă o tăcere scurtă, apoi brazilianul își întoarse fața spre Simon.

— Am auzit vorbindu-se de dvs. Vă mai spune...

— Aceasta n'are nici o importanță, îl întrerupse Simon.

— Cum m'ați găsit? întrebă bolnavul.

— Această întrebare ar trebui s'o pun eu.

— Imi aduc aminte. Da. Alergam și am căzut. Cineva m'a prins în brațe.

Omul apucă de odată mâna Sfântului.

— Dar pe *el*, l'ai văzut?

— Pe unchiul Tom? Sigur. Și el m'a văzut, dar prea târziu.

Mâna bolnavului strângea pe Simon de braț cu putere.

— Scuză-mă, spuse el, totul îmi face impresia unui coșmar.

Lăsând ochii în jos, văzu bandajele care-i înconjura pieptul.

— D-ta? întrebă el.

— Nu, am adus un doctor.

— Și... (străinul se uită împrejurul său, în cameră).

— Suntem la Londra, la hotel Berkeley, spuse Simon.

Brazilianul își înghiți salivă, apoi întinse mâna spre paharul cu apă. După ce bău, urmă o lungă tăcere.

Templar crezu că bolnavul adormise şi se sculă încet. Necunoscutul deschise ochii.

— Aştepaţi, spuse el, vreau să vă vorbesc.

— Aşa repede? Nu vreţi să vă odihniţi puţin sau vă e foame?

Omul dădu din cap.

— Mai târziu, spuse el, staţi jos.

Sfântul şezu pe scaun.

Astfel, fără să se mişte ascultă timp de două ore o dramă atât de fantastică, încât nici în vis nu ar fi fost posibilă. Era mai mult de ora unu, când Simon coborî încet scara. In capul lui, detaliile acestei nemaipomenite întâmplări, se întorceau ca un vârtej. Sfântul traversă hallul şi ieşi pe uşă ca în vis. Mergea ca un somnambul, când deodată, făcu un pas în lături, spre a se feri de un trecător, care venea spre el. Acest trecător, era un uriaş, îmbrăcat într'un costum cărămiziu, cu cămaşa albastră iar în mâini avea mănuşi albe.

Sfântul îl privi în faţă. Cei doi oameni se depărtară unul de altul, dar se recunoscuseră. Era unchiul Tom.

Templar traversă strada şi se îndreptă spre Berkelev Square ,la Bruton Club. Nu se întoarse, dar era sigur, că negrul îl urmărea din ochi.

IV

Cu toate acestea, Simon zâmbea, când o întâlni pe Patricia la bar.

— Mi-e sete, spuse el așezându-se lângă ea; să-mi aducă patru Martini într'un pahar mare, pe urmă bere proaspătă.

— Nu vei bea decât un singur Martini, spuse Patricia; apoi vom mânca.

— N'ai inimă, suspină Sfântul.

— Mai bine spune-mi ce ai aflat.

— Relativ la Lorenzo? Lucruri surprinzătoare; de pildă că Brazilianul e în realitate contele Salvador și că e guvernatorul băncii din Rio.

— Ah!

— Da, fetițo. Ți-am spus că azi noapte, a fost un joc periculos, și am avut dreptate.

Simon își bău paharul dintr'o înghițitură, apoi continuă:

— Ai citit în ziare, acum câtva timp, un articol prin care Banca Braziliei anunța că va tipări bilete noi de o sută de milreis? [1])

— N'am băgat de seamă.

— E chiar așa cum îți spun. Băncile Crosby și Dorman, specialiști în emiterea banconotelor, au fost însărcinați cu această lucrare. Prietenul nostru Lorenzo a venit la Londra, acum o lună, aducând tiparele. Atunci a semnat contractul, pentru trei miliarde de milreis. Acum o săptămână s'a înapoiat ca să supra-

1) un milreis = 2,80 lei.

vegheze expediția bancnotelor în Brazilia.

— Apoi?

— A intervenit un fapt nou. A treia zi dela înapoerea lui Lorenzo la Londra, imprimeria a primit o altă comandă — pentru al patrulea miliard de milreis. Ordinul era scris pe hârtie cu antetul Băncii Braziliei și semnat de Salvador, care se scuza că nu poate să aducă personal ordinul, fiind bolnav.

După două zile, prima comandă era gata, liberată agenției de transport, și expediată cu toate precauțiunile necesare: lăzi blindate, detectivi, etc. Salvador explica printr'o a doua scrisoare, că nu poate să se dea încă jos din pat.

— Și lăzile erau pline cu hârtii de ziare! spuse Patricia.

— Nici de cum. Ele conțineau o treime din bancnotele comandate, care porniră spre Rio, sub pază bună. Celelalte urmau să fie liberate cât de curând.

A doua treime, care trebuia să pornească astăzi de dimineață, a fost liberată, după ordinul scris al lui Salvador unei persoane arătată în scrisoare. Acesta a luat comoara în primire astăzi la ora 10. Înțelegi? Banca braziliană care așteaptă trei transporturi, va primi pe întâiul, al treilea și al patrulea; în definitiv cât a comandat. Dar al doilea transport rămâne în mâinele bandei. Salvador a fost luat și ținut închis, imediat ce a

sosit la Londra de vre-o zece zile. El a comandat al patrulea miliard și a dat ordin de liberare pentru a doua treime, după ce a fost chinuit cumplit. Unchiul Tom l-a bătut până la sânge.

Patricia rămase pe gânduri iar Simon profită și-și comandă al doilea Martini.

— Cunoști banda? întrebă ea după câtva timp.

— Nu. Șeful este un ungur, un oarecare Kuzela, pe care n-am avut plăcerea să-l întâlnesc până acum, dar nu e timpul pierdut.

— Atunci, ei au...

— Da, ei au un miliard de milreis în bancnote braziliene de azi dimineață. De mâine chiar, toți acești bani vor lua drumul Parisului, Berlinului, Vienei, Madridului în mici pachete și vor reveni după o săptămână, transportați în franci, mărci, pesetas etc. Iar cel din urmă transport, comandat la urmă de Salvador va lua drumul Braziliei. E foarte ingenios alcătuit planul și banda ar fi avut timp să dispară dacă, din întâmplare, nu l-aș fi întâlnit pe conte fugând de negru...

Sfântul zâmbi. Patricia văzu strălucind în ochii lui albaștri, flacăra arzătoare pe care o cunoștea așa de bine.

— Și tu te-ai hotărât să te ocupi de toate acestea? murmură ea.

— Da, fetițo, dar secretul trebuie păstrat cu mare băgare de seamă, alt-fel s'ar pro-

duce panică la bursă. Bancnotele furate, vor reveni în mâinile lui Salvador şi omul care i le va aduce vrea să nu-şi piardă pofta de mâncare.

După ce trecură în restaurant, Simon nu mai rosti nimic, relativ la această afacere. Patricia comandă cafeaua în sala de fumat, iar Simon se duse la telefon. Când se întoarse îl opri portarul.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar când aţi intrat la club veneaţi din Berkeley?

Sfântul înaltă sprâncenele.

— Da.

— Un gentlemen de culoare, a adus aceasta pentru dvs. Spunea că a văzut când v-a căzut din buzunar, dar v-a pierdut din vedere în mulţime. Puţin mai târziu a trecut prin faţa restaurantului, v-a văzut şi m'a rugat să vă dau mănuşile.

— Sunt ale mele, spuse Simon, care nici odată nu se aşeza lângă fereastră.

Luă mănuşile de culoare gălbue din mâna portarului şi le vârâ în buzunar apoi întorcându-se întâi la lavabou. Acolo, le puse într'un lighean gol şi le cercetă cu ajutorul stiloului.

Se întreba ce fel de cursă îi întinde unchiul Tom, şi ceva ce căzu dintr'o mânuşă îl făcu să zâmbească.

Era o aşchie de lemn, ale căror două vâr-

furi ascuțite erau vărsite cu negru.

Simon se uită puțin la ea, apoi apucând-o cu două chibrituri, o puse în port țigaret.

Pe când întorcea cealaltă mânușă, găsi o bucățică de hârtie mototolită, pe care erau scrise cu creionul câteva rânduri.

«Dacă veniți astă seară la douăsprezece, la No. 85 din Wandermeer Avenue, la Hampstead, am putea să ne înțelegem. Altfel veți regreta foarte curând intervenția dvs.».

K.

Simon izbucni în râs și se duse lângă Patricia.

— Fetițo, spune el, dacă i-aduc lui Lorenzo îndărăt, maldărul de bacnote, să știi că-ți cumpăr o pălărie.

— Până când mi-o sosi pălăria, unde mergem? întrebă Patricia surâzând.

— Să ne plimbăm.

Ieșiră împreună și se urcară într'un automobil.

— Hotel Piccadilly, spuse Slântul.

Apoi se așeză liniștit și-și aprinse o țigare.

— Am păcălit pe polițistul care-mi supraveghează casa prin metoda No. 1. Vei vedea acum demonstrația metodei No. 2.

Se opriră în fața intrării hotelului. Simon coborând plăti șoferului taxa cursei, și se

duse după Patricia, fără să se grăbească. Înainte de a împinge ușa, văzu prin geam un alt taxi care oprea.

Ajungând lângă Patricia, traversă hallul, ajungând într'un coridor, intrară în alt hall, urcară trei trepte și ieșiră prin ușa din Regent Street. Peste puțin timp se urcară în alt taxi.

— La Berkeley, spuse Sfântul, și se retrase în fundul mașinei, apoi continuă:

— Metoda No. 2 se aplică numai în cazul unui străin.

— Dar ce să facem la Berkeley? întrebă Patricia.

— Să vedem pe Salvador. Vei fi infirmiera lui; camera No. 149 am reținut-o pentru tine. Să nu uiți însă că prietenul nostru e înscris pe numele C. E Teal, că doctorul se numește Branson, iar eu Travers. Nu vei părăsi camera decât noaptea. Dacă cineva vrea să intre la tine, trage în el, și chiamă servitorul să-i ia corpul.

— Dar tu...

— Eu am de cumpărat ceva; vreau să cumpăr o jucărie. Am văzut în Regent Street un magazin unde se vând surprize pentru invitați; mi-aduce aminte de copilărie.

Taxiul se opri în fața hotelului. Patricia ezita.

— Când te mai văd?

— Astă seară; vom mânca aici la ora opt.

La revedere și fii cu grije față de brazilian.

Simon ajungând în Regent Street își cumpără jucăria mecanică de care vorbise, apoi ducându-se acasă, o demontă făcându-i mai multe transformări. Știa foarte bine că îl așteaptă o seară interesantă și că mănușile galbene pe care i le trimisese unchiul Tom, arăta în mod clar, că banda nu se temea de el.

— Lovitura cu mănușile e foarte ingenioasă, spunea Simon Patriciei, câteva ore mai târziu pe când mâncau, dacă refuzam să negogiez, aschia își făcea datoria.

In timpul mesei, Simon dădu Patriciei, instrucțiuni precise.

— Miezul nopții! sfârși el râzând. Ceasul când se îndeplinesc visurile banditilor. Spre dealurile din Hampstead, urcă mielul pentru sacrificiu. Acest miel sunt eu. Nu râzi?

V

Sunt oameni care caută pericolul, alții care îl evită.

Sfântul era din prima categorie.

Mergând dealungul trotuarului, cu mâinile în buzunar și cu bastonul agățat de braț, se apropie de Hampstead.

Era în smoking și cu o pălărie ușoară.

Ridicând capul, văzu mișcându-se o perdea la etajul întâi.

— Foarte drăguț din partea lui că mă aș teaptă.

Casa era despărțită de stradă printr'o grădiniță. Simon se opri lângă poartă și o împinse cu piciorul deschizând-o; apoi înaintă pe o cărare cimentată până la ușă. La dreapta se afla soneria, într'o placă de metal.

Brațul lui Simon se ridică... apoi se opri brusc. Tânărul se aplecă, cercetă cu luare aminte placa, apoi o acoperi cu pălăria și apăsă cu vârful bastonului. Auzi un șuierat. Privind în fundul pălăriei, văzu o aschie de lemn tare tot ca aceia pe care o găsise în mănușă, înfiptă în căptușala pălăriei. Simon zâmbind, scoase aschia cu băgare de seamă...

Ușa se deschise încet, și în pragul ușei apăru o umbră: un om voinic, cu umerii largi, cu pumnii grozavi, care-și contracta fața și clipea din ochi, ca să vadă în întunerec. Omul văzu pata albă a plastorului și spuse:

— Nu intrați.

— După tine, scumpul meu, rosti Sfântul făcând un pas înainte. Îl apucă de coate și-l forță să meargă înainte; apoi închise ușa împingând-o cu piciorul.

— Ți-e frică? rânji portarul.

— Nu, dar sunt prudent. Sunt așteptat?

Omul dădu din cap.

Simon aprinse o țigare și urmări privirea portarului.

— Mergi înainte; nu știi la ce te poți aștepta.

Omul trecu înainte, iar Simon îl urmă.

Ajunseră astfel la primul etaj, unde al doilea păzitor, mai puțin înalt ca primul, dar mai solid, cu umerii mari, stătea rezemat de rampa scării cu o țigare stinsă în gură.

— Acolo, spuse el, arătând o ușe întredeschisă.

—Mulțumesc, spuse Simon.

Se opri un moment ca să cerceteze interiorul camerei; iar mâna dreaptă o ținea în buzunarul smokingului. In mijloc era un birou mare; dealungul pereților dulapuri plin de cărți iar ferestrele aveau draperii grele. Intr'un colț un cufăr mare, iar la birou ședea pe scaun un om.

Sfântul intră un pas. Cei doi păzitori închiseră ușa apoi se așezară unul la dreapta iar celălalt în stânga lui.

— Bună, Kuzela, spuse Simon.

—Bună seara, Mr. Templar.

Omul făcu un gest arătându-i un scaun.

— Șezi te rog.

Simon privi fotoliul preparat pentru el, apoi de o dată apucând pe unul din păzitori de gulerul hainei, îl așeză în fotoliu trântindu-l de mai multe ori, apoi îl sculă în picioare.

— Puțină prudență nu strică, spuse el cu aerul cel mai inocent; zâmbind omului furios.

Impingând cu piciorul fotoliul, îl depărtă cu câțiva pași, apoi se așeză.

— Sunt sigur că nu te superi de aceste for-

malităţi, dar nu ştii nici odată la ce te poţi aştepta.

— Bucuros, Mr. Templer, că ai instinctul conservării foarte desvoltat, spuse Kuzela cu vocea blândă.

Îşi aşează coatele pe birou, şi se uită la Simon cu curiozitate. Sfântul făcu acelaş lucru.

Avea în faţă un om corpolent, cu umerii mari, de vre-o patruzeci de ani. Pe figura-i trandafirie ochii de culoare albastru spălăcit îl privea fix, cu privirea de o cruzime nemaipomenită. Kuzela se rezemă de fotoliu.

— Te cunosc după nume şi reputaţie Mr. Templer, spuse el, dar e prima dată când avem plăcerea să ne cunoaştem.

— Desigur că e prima oară când d-ta ai plăcerea să mă însoţeşti.

— Cu toate acestea d-ta ai luat iniţiativa să te amesteci în afacerile mele...

— E destul de rău, nu-i aşa? îl întrerupse Sfântul. Cu toate sforţările d-tale n-ai putut să mă înlături. Perechea de mănuşi, făcute din pielea jupuită a unui rinocer, n-a reuşit să-mi slăbească hotărârea. Asta se cheamă fatalitate, dragul meu.

Kuzela se aplecă puţin înainte.

— Nu-ţi lipseşte îndrăzneala, după cum văd. Sunt puţini oameni care scapă lui Ngano, ori care ar fi mijloacele întrebuinţate. Dealtfel, faptul că ai reuşit să intri în această

casă, ajunge ca să-ți dovedească perspicacitatea sau... norocul.

— Să vedem, protestă Simon, care-i perspicacitatea!

— Ai dat la o parte fotoliul înainte de a te așeza, ceeace dovedește prudență. Dacă te-ai fi așezat în fața mea, aș fi putut, prin apăsarea piciorului să-ți trimet un glonte în piept.

— Răutăciosule! rânji Simon.

— De când ai venit, ții mâna dreaptă în buzunar. Presupun că ești înarmat?

Simon își privi unghiile de la degete foarte atent.

— D-ta știi multe, murmură el.

— De altfel, urmă Kuzela, sper că un om cu reputația d-tale n-a avertizat poliția.

Simon privi pe Kuzela în ochi.

— Vorbe de prisos, spuse el. Am venit aici pentru a negocia sau a lupta: alege.

— Ești dispus să negociem?

— Depinde.

Kuzela își frecă mâinile.

— Care sunt condițiile d-tale?

— Ce ai zice de 100 mii de milreis?

— S'ar putea, dar peste o săptămână.

Simon privi tavanul curios și nu răspunse.

— Dacă ți-aș da un cec? oferi Kuzela.

— Mai bine făcu Sfântul foarte liniștit. dă-mi câțiva gologani să-mi plătesc taxiul până acasă

Kuzela îl privi cu admirație.

— Imposibil să discute cineva cu d-ta, Mr Templar, meriți reputația pe care o ai. Primești atunci să-ți plătesc în monedă străină?

— Cu plăcere.

Kuzela se sculă și scoase din buzunar o cheie mică.

Sfântul care privea lampa cu picior de pe birou, singura lumină din cameră, tresări violent.

Simțea că se petrece ceva. Omul care trimisese mănușile și trucase soneria, trebuia să mai aibă ceva ascuns.

Simon se ridică.

— Arată-mi cheia! spuse el.

Kuzela se întoarse mirat.

— Dar... Mr. Templar.

— Arată-mi-o.

Intinzând mâna, apucă cheia, pe care o privi cu atenție.

— Scuză-mă, dar am uitat că am o întâlnire urgentă.

Cu un gest brusc, trânti lampa de parchet, și camera se umplu în întuneric.

VI

Sfântul se trânti pe pântece și se îndrepta tărându-se spre locul pe care și-l alesese, cu siguranța unei pisici.

In cameră, cei trei oameni respirau cu greu-

tate. Urma un sgomot de paşi, o lovitură de pumn, înjurături, o căderi şi un strigăt de durere.

— L-am prins! strigă o voce. Bill, repede aprinde un chibrit. Se auzi chibritul trosnind, şi o lumină slabă străluci în degetele lui Kuzela. Bill pe jumătate sculat, îşi aştepta adversarul, cu o furie care nu-l lăsa să vor bească.

— Idiotule! făcu el.

— Cu-cu, strigă Sfântul, dispărând pe uşă. Un gloant isbi în lemn deasupra capului lui Simion pe când el se lăsa în genunchi. Uşa camerei vecine era întredeschisă. Sfântul intră înăuntru, închise uşa şi întoarse cheia. Dintr'o săritură fu la fereastră şi deschise geamul. Incălecă pe cercevea, apoi alunecă în lungul zidului, ţinându-se cu mâinele de fereastră. Simţi la înălţimea pieptului o eşitură în zid, şi încet se agaţă cu mâinele de ea. Apoi începu să se miste de alungul zidului, spre colţul casei. Inainte de a coti colţul. văzu o maşină, jos în stradă, de partea cealaltă a trotuarului.

După ce coti, ridică capul şi văzu deasupra o fereastră. Făcând o sforţare se apucă de cercevea, apoi alta şi puse genunchiul pe fereastră. După o secundă era în picioare pe pervaz şi deschise încet partea de sus a geamului. Auzi nişte glasuri .

— Unde dracu a fugit?
— Crezi că a sărit?
— Eşti nebun! E prea sus.

Sfântul sta ascuns după perdele, în aceiaşi cameră de unde fugise înainte cu câteva minute.

Putea să vadă, printr'o crăpătură, pe Kuzela care ridica lampa sfărâmată, şi încerca comutatorul. Ceilalti plecaseră. Camera se lumină. Kuzela, ridicând ochii în oglinda din celălalt perete, văzu perdeaua mişcându-se.

Sfâitul sări şi-l apucă de gât.

Degetele de fier ale lui Simion îl strângea, astfel că nu putut să scoată nici un strigăt. Kuzela se sbătea cu furie şi cu toată puterea lui, nu putu să se apere. Sfântul strângea mereu. După câteva secunde îi dădu drumul. Kuzela leşinase. Tănărul îl lasă pe parchet şi-i luă din buzunar cheia de la cufăr. Capacul se deschise foarte repede şi Simon rămase nemişcat, fluerând de surpriză.

Cinci valize de piele umpleiu cufărul: miliardul lui Lorenzo. Kuzela nu-şi dusese prada în casa de la ţară unde-l ţinuse închis pe Brazilian. Banditul vroia, probabil să transpore cât mai curând bancnotele pe continent.

Simon scoase valizele şi le puse pe parchet. Deschise una şi ce uită înăuntru: nu se înşelase.

Apoi se ridică, şi-şi luă bastonul. Pe când îşi punea pălăria, apărură în prag doi oameni. Sfântul le ieşi înainte, ţinând în mâna dreaptă un revolver. Ce doi indivizi se opriră.

— Incet, băieţi! şopti Sfântul. Plecăm în călătorie. Să ia fie-care partea lui din pradă.

Simon ridică o valiză. Cei doi banditi încremeniţi ascultară fără să spună o vorbă. Cu gura cascată păreu ca doi imbecili gata să fie fotografiaţi.

Luară fiecare câte două valize şi eşiră din cameră, urmaţi de Simon.

In hall, Sfântul îi opri.

— Inainte de a pleca din casă, vreau să vă fac să pricepeţi intenţiile mele. Să fim înţeleşi. Valizele acestea conţin o aavere. De aceea vă spun să nu încercaţi să fugiţi, căci sunt un excelent trăgător, şi la cea mai mică ezitare trag tocmai în a unsprezecea vertebră. Coborâră treptele scări şi ajunseră la poartă.

Vandermeer Avenue, foarte puţin animată în timpul zilei, era acum complect goală. Maşina pe care Simon o observase pe trotuarul celălalt era în acelaş loc. Uşa se deschise şi Patricia coborâ.

— A mers bine, Simon?

— Foarte bine, fetiţo. A fost distractiv şi de loc greu.

— Aşează-te la volan şi dă drumul motoru-

lui. Fii gata repede. Un miliard nu se plimbă străzile Londrei în fiecare zi.

— Bine.

Patrică se aşează în faţă iar Sfântul deschise cealaltă uşă.

Valizele fură puse în fund pe canapea. Simon pe trotuar cu mâna încleştată pe revolver urmărea din ochi pe cei doi oameni. Tânărul nu-i ameninţase de geaba; ar fi tras fără milă, dacă vreunul din ei ar fi făcut vre-un gest suspect.

Deodată, Simon avu instinctul unui pericol apropiat. Se întoarse spre cei doi indivizi.

— Mergând drept înante, le spuse el, ajungeţi direct la Birmingham. Vă sfătuesc să vizitaţi oraşul acesta. La nevoe puteţi să vă opriţi şi în drum. Unul din ei făcu un pas înainte.

— Ascultă-mă, spuse el.

— Ce să ascult, întrebă politicos Sfântul.

— Că...

— Nu mai spune nimic. N'am timp să te ascult. Ştergeţi-o şi fiţi cuminţi. Haideţi, întoarceţi spatele şi luaţi-o la sănătoasa.

Omul care vorbise, făcu semn cu capul celuilalt.

— Să mergem, spuse el.

Se întoarseră şi plecară, uitându-se îndărăt pe deasupra umerilor.

Sfântul puse un picior pe scara maşinei.

Deodată simţi o durere în cap, produsă de un corp tare. Patricia tocmai dădea drumul maşinii, apăsând pe accelerator. Simon îşi închipuia că e victima unei halucinaţii. Prin ochi îi trecură scântei şi simţea cum genunchii i se moaie. Din fundul întunericului în care se adâncea auzi vocea Patricie strigând:

— Simon!

I se părea că-l strigă de departe, dar această chemare îl readuse puţin la realitate. Ştia că ochii îi sunt deschişi şi văzu faţa Patriciei. Cu o sforţare supremă ,simţind că leşină, strigă un singur cuvânt:

— Pleacă.

Apoi se prăbuşi pe pământ.

VII.

— Nu prea ştii să iei măsuri când lucrezi singur, Mr. Templar, spuse Kuzela cu vocea mieroasă. Când vei avea vârsta mea, tânărul meu prieten, vei şti că nu trebue să te bazezi pe o femeie. Eu nu le-am întrebuinţat niciodată.

— Nici nu mă îndoiesc, căci altfel ai fi zdrobit inima multor frumuseţi, rânji Simon.

Stătea pe scaun, în biroul lui Kuzela. Capul îi vâjia încă, iar la ceafă simţea o durere mare. Mâinele îi erau legate şi asta îl enerva, căci nu putea să-şi pieptene părul. Cu toate acestea, zâmbea.

— Totuşi nu prea cred să trăeşti atâta, pentru a putea profita de sfatul meu. Nu te-ai gândit poate nici odată, că strălucita d-tale carieră se va sfârşi aici, chiar în seara aceasta.

Kuzela vorbea încet, fără mânie.

Sfântul suspină.

— Tot vechea poveste! protestă el.

Kuzela încruntă sprincenele.

— Nu te înţeleg, murmură el.

— Acum două luni, am ascultat un discurs la fel ca acesta. Vai! săracul Wilfred! Vorbea tot atât de serios. Ca şi d-ta, nu ştia că eu nu mor decât la 80 de ani. Nu m'a ascultat şi a murit. Cineva i-a pus o frânghie de gât — nu eu, Doamne fereşte, ci călăul — pe urmă i s'a deschis o groapă sub picioare, fără să i se spună ceva. E o poveste foarte tristă.

Simon zâmbea şi se uita la toţi pe rând: Kuzela, cei doi banditi, mai zăpăciţi ca niciodată, şi negrul, care stătea la spatele fotoliului lui Simon.

— Acesta este fără îndoială gorila d-tale favorită? întrebă el pe Kuzela arătând pe negru cu o mişcare a capului.

— A sosit tocmai la timp, răspunse Kuzela.

— Ştiu. Şi n-ar fi stat la gânduri să mă omoare pe la spate, aşa cum trebuia, însă...

— Complicea d-tale a fugit cu banii, il

Întrerupse Kuzela. Dar nu e nici un pericol: vei sta aici ca zălog, până când vom şti unde a plecat femeea, sau ne vei arăta pe cineva cu care să stăm de vorbă

Simon părea că nu ascultă.

— Când eram vice-consul în Paraguay la Tipperary...

Kuzela îl opri cu un gest, ridicând mâna.

— Am auzit destule poveşti ca aceasta, pe care le spui ca să câştigi timp. Prietenul d-tale contele de Salvador, tot aşa nu-mi răspundea la întrebări.

Kuzela suflă încet în câteva fire de tutun, care se aflau pe birou. Când se uită la Simon, văzu ochii acestuia strălucind.

— Cu toate acestea, contele Salvador şi-a schimbat mai târziu hotărârea.

Simon clipi din ochi.

— N'ar fi trebuit să-l laşi să telefoneze soţiei sale. Când vei avea vârsta mea, vei şti din experienţă, bătrânul meu prieten, că nu trebue să ai încredere în vreo femee.

— Se poate, Mr. Templar, dar să ştii că vorbesc foarte serios.

— La fel ca şi acel nenorocit de Wilfred, suspină Simon. Nu pot să nu mă gândesc la el, când mă uit la d-ta. Sunt sigur că vă veţi înţelege foarte bine amândoi, pe lumea cealaltă.

Kuzela se ridică puţin. O secundă se păru

că își pierde sângele rece, dar își revenî numai decât.

— Vom putea face spirite altă dată, dacă vei mai trăi, spuse el.

Kuzela vorbea fără să ridice tonul, dar ochii îi străluceau de mânie.

Când continuă, vocea i se făcu din nou prietenoasă.

— Haide, Mr. Templar ,să nu ne certăm. Amândoi am încrucișat spadele și d-ta ai fost dezarmat. Primește armistițiul pe care ți-l ofer. Nu cer decât câteva amănunte. După ce voi verifica că nu m'ai înșelat și când îmi voi termina treaba — să zicem o săptămână în care timp vei fi musafirul meu — vei fi din nou liber, ne vom strânge mâinile și fiecare își va vedea de drumul lui.

Kuzela zâmbi și luă un creion.

— Să începem, spuse el, unde s'a dus complicea d-tale?

— La palatul Buckingham; regele o așteaptă cu banii.

Kuzela zâmbea mereu.

— Înțeleg că ți-e frică. Crezi că-ți voiu maltrata prietena. Dar fii fără grije, nu i se va face nimic.

Dar să trecem la altă întrebare: unde este Contele Salvador?

Banditul avea în față un bloc-notes și aștepta cu creionul ridicat.

— Poți să spui că nu e mare lucru. Pe a-

cest om de abia îl cunoşti. Dacă ai fi citit un ziar, acum câteva zile, că a suferit un accident, faptul nu te-ar fi emoţionat, nu-i aşa? Gândeşte-te că îţi rişti viaţa pentru el. Nu vreau să te ameninţ, Mr. Templar, dar să nu uiţi că sunt diferite feluri de a muri. Te las să-ţi închipui. Noaptea trecută, ai insultat grozav pe Ngono şi dacă ar fi după el.. Deci hotărăşte-te! Unde este contele?

Simon se uită în tavan..

— Pentru că te interesezi de el, fi liniştit, e în siguranţă.

— Aşa dar nu vrei să răspunzi, murmură Kuzela, cu ochii pe jumătate închişi.

Sfântul îşi încrucişe picioarele, punând piciorul drept pe cel stâng.

— N-ai încercat să faci cinematograf, Kuzela, spuse el. Ai fi încântător într'un film mut.

Banditul împinse bloc-notesul şi trânti creionul.

— Bine, spuse el.

Trosni din degete şi unul din oamenii din spate făcu un pas înainte..

— Yeler, adu maşina, avem nevoie de ea imediat.

Omul se înclină şi ieşi.

— Acum, Templar, poţi să-mi spui unde mergem?

— La toţi dracii! Kuzela, scumpule, m-am săturat să te mai ascult.

Privirea Sfântului se aţinti în ochii banditului.

Acesta făcu un semn. Negru apucă pe Templar de mâini, forţându-l să se scoale. Apoi brutal, îl împinse înainte.

Eşiră din cameră şi coborâră scara, urmaţi de al doilea bandit. Sfântul se gândea

Patricia fugise: aceasta era lucrul cel mai important. Ea pricepu că era nefolositor să intervie. Işi călcase pe inimă şi fugise cu prada. Dar pe urmă ce făcuse? Unde se dusese?

La Claude, fără îndoială, se gândi Simon cu necaz, căci ar fi regretat dacă inspectorul Lar fi scos din periculoasa situaţie în care se găsea.

Se aflau în hall şi negrul împinse pe Simon spre un coridor, opus uşei de la intrare. Sub lampa din hall, Simon se uită la ceas. Patricia plecase de cincizeci de minute. Intr'un sfert de oră putea să telefoneze inspectorului, dintr'o cabină telefonică. Claude ar fi putut să fie până acum aici cu o brigadă de poliţişti pentru a încercui casa. Cu toate acestea nu se auzea încă nimic.

Trecând prin bucătărie, coborâră o scară care ducea în pivniţă. Sfântul se gândea la Garniman, care era să-l îngroape de viu. Ce-i mai prepara Kuzela? Jos, banditul care îl urma se opri, şi Simon condus de negru, întră

într'o încăpere mică, cu pereții goi. Ngano îl împinse cu violență, apoi închise ușa cu cheia, pe care o puse în buzunar. Își scoase haina și ridică mânecile cămășii. Bruta se aplecă ridicând de jos un bici lung.

— Nu vrei să vorbești? rânji el.

Și isbi cu putere biciul pe umerii Sfântului.

VIII

Templar sări ca ars, de par'că ar fi fost atins de vitriol.

Și deodată avu impresia că înebunește.

Rămase nemișcat o secundă. Apoi deodată văzu scena cu toate detaliile: tavane și pereți cenușii, podeaua pestriță, ușa închisă. Văzu silueta enormă a negrului însetat de răzbunare, mușchii enormi ai brațelor, fața bestială... Pe urmă o ceață roșie i se așeză pe ochi Nu mai simțea nimic, din cauza furiei. Se ferea cu îndemânare de loviturile biciului, și ar fi putut spune dacă îl lovea sau nu. Nu mai simțea nici o durere la mâinile legate. Făcând sforțări disperate să apuce curelele biciului cu mâinile văzu pielea pumnilor rosindu-se și umflându-se împrejurul legăturilor. Apoi deodată simți mâinile libere.

Sfântul isbucni în râs.

Biciul șuera împrejurul lui. Când fu lăsat în jos, Simon făcu o săritură, îl apucă cu mâna stângă și, cocace era prevăzut, se întâm-

plă. Negrul trăgea din toate puterile, ca să il smulgă din mână. Sfântul se lăsă tras, apoi dădu negrului un pumn în plină faţă. Ngano scăpă biciul din mână.

Simon făcu o săritură înapoi. Negrul rezemat de zid, închise ochii, gura i se deschise pentru a striga, dar în zadar.

Râsul cristalin al Sfântului se auzi din nou.

— Prietenii tăi vor muzică; să-i facem să asculte. Deodată negrul sări ca un tigru. Lovitura dată de Simon, ar fi scos pe un alb din luptă, dar negrul era în stare să îndure. Simon făcu o săritură într'o parte, ca să evite greutatea negrului. Era maestru în acest fel de gimnastică. Când Ngano sări, Sfântul se întoarse şi cu biciul lovi umerii brutei, sfâşiindu-i cămaşa.

Negrul scoase un strigăt de fiară, se rezemă de perete şi sări din nou. Dar Simon sări într'o parte. Biciul continua să cadă pe umerii lui Ngano cu sgomotul unei împuşcături. Era singurul sistem de a-l face neputincios. Trebuia să evite cu orice preţ lupta corp la corp cu colosul. Simon ştia că dacă negrul la-r fi prins într'un colţ, ar fi fost sfârşitul lui.

Duelul continua foarte brutală şi primitivă contra inţelei şi sângelui rece. Un duel fără martori şi arbitru, fără reguli. Simon se învârtea, evitând loviturile tot aşa de uşor ca

un dansator și mereu biciul plesnea și lovea umerii adversarului. O singură dată, negrul apucă de curelele biciului dar primi o lovitură de picior în cot, astfel că pumnul care le ținea se deschise și le dădu drumul.

Lupta continuă până când negrul de abia mai putea să respire, sprijinindu-se de zid. Picioarele brutei se muiase și Simon respira din greu. Biciul ajungea să-l ție la respect.

Deodată Sfântul reluă ofensiva. Prin lovituri repetate, el îl îngrămădi într'un colț. Negrul doborît căzu în genunchi, apoi cu capul înainte. Simon se repezi și-l apucă de un picior.

— Pune mâinile la spate, sau îți sucesc piciorul. Durerea fu așa de mare încât bruta răcni și ascultă. Ținând genunchii pe el, Sfântul îi legă mâinile cu una din curelele biciului, apoi pe celelalte i le petrecu împrejurul gâtului, aducându-le până la cealaltă cu care i legase mâinile. La cea mai mică mișcare, nodul făcut la gât, l-ar fi strangulat cu siguranță.

— Să nu te miști. Dacă chemi ajutor te strâng chiar cu de gât.

Aplecându-se, îi luă cheia din buzunar și deschise ușa. Simon se gândi că hainele-i erau rupte, cămașa murdară, și că rănile din spate îl dureau. Dar nu era timpul de stat pe gânduri. Sfântul ieși din încăpere.

Omul care nu-şi aruncase încă ţigarea stinsă din gură, sta liniştit sus la scară.

Căscă gura şi holbă ochii de parcă ar fi văzut un strigoi. Când puse mâna pe revolver era prea târziu. Strigoiul zâmbind îl apucă de mâini şi îl trînti de zid. Omul se prăbuşi. Sfântul urcă scara care duce în hall. Când ajunse la ultimele trepte ,rămase nemişcat; cineva suna la uşe.

— Drace! se gândi Simon. E Claude!

Auzi în hall un sgomot de paşi. Cineva se dusese la uşă şi o deschidea cu băgare de seamă.

Urmă o clipă de linişte. Nu se auzi nimic. Uşa se închise încet. Cheia se învârti în broască.

Se auzi din nou paşii care se depărtau de uşe.

Deodată, fereastra din fundul hallului, se deschise.

Cineva sări înăuntru şi merse cu băgare de seamă. O voce porunci brusc:

—Nu te mişca!

Simon strâmbă din nas.

— Pat! mormăi el. Nici nu mă gândeam la ea.

Şi a sunat la intrare. Admirabil, mititico! Apoi, ascultă dialogul:

— Sus mâinile! spuse tânăra fată. Bine. Unde e Kuzela?

Tăcere. Apoi, cineva vorbi:

— Sus!

— Treci înainte!

Simon n-ar fi dat această scenă pe un milion de lire. Eşi din colţul de unde era ascuns şi-i urmări la distanţă.

Când Patricia intră în urma banditului în biroul lui Kuzela şi închise uşa, Simon rămase afară.

Auzi vocea Patriciei care întreba scurt şi limpede:

— Unde este Sfântul?

Înţelegând că este timpul să intervie, împrinse uşa şi intră. Patricia era cu spatele la el, în faţa lui Kuzela, care şedea la birou. Banditul nemişcat, sta rezemat de zid.

— Bună ziua, făcu Simon. Mă căutai?

Pat se întoarse.

Banditul sări şi luă revolverul.

Simon zâmbea mereu. Se aşeză lângă Pat.

Arma din mâinile banditului îl ameninţa mereu. Ca şi cum ar fi fost vorba de o glumă, Simon înaintă doi paşi spre Kuzela.

— Te mai gândeai să ne vedem? întrebă el.

IX.

Kuzela se ridică.

Trecură câteva clipe până putu să vorbească.

Sfântul aştepta zâmbind să-i vie graiul.

— Scumpul meu prieten, spuse Kuzela, schițând un zâmbet.

— Bravul meu tovarăș! răspunse Simon, deschizând brațele.

— Ne-ai scutit de a veni după d-ta: dar unde e Ngano?

— Unchiul Tom? întrebă Simon. Mi se pare că i s-a întâmplat un accident.

— Ah!

— Accident nu prea e bine zis. Dacă nu se mișcă... o să trăiască. Nu s'a distrat așa de bine, și cred că dacă era în locul meu, ar fi vorbit.

Kuzela se scărpină în barbă.

— Ia te uită! Dar, treaba merge bine. Prima problemă am rezolvat-o: femeea pe care o căutam a venit singură și s'a pus la dispoziția mea. Sunt sigur Mr. Templar, că ești gata pentru orice sacrificiu, pentru a-ți feri prietena de orice pericol. Chiar aș vrea, să fie bună să-mi spună unde a dus valizele?

Simon băgă mâinele în buzunar.

— De ce nu? spuse el.

Patricia se uită la el și nu-i venea să creadă.

— Pot să vorbesc, Simon? întrebă ea.

— Sigur. Vreau și eu să știu.

Patricia își puse o mână pe frunte.

— Uite, spuse ea, m'am dus...

— La Palatul Buckingham, o întrerupse Simon. Pe urmă?

— Am dus valizele la Lorenzo. Se deşteptase şi era bine dispus.

I-am spus că mă întorc aici să te scap, iar dacă până la patru nu ne întoarcem să anunţe pe Teal. Lorenzo nu voia să mă lase să plec, dar eu am stăruit. Asta e tot.

Simon se întoarse spre birou. Banditul era lângă el, cu revolverul în mână. Se făcu că nu-l vede şi se aplecă spre Kuzela.

— Ai auzit?

Banditul dădu din cap.

— Dar aceasta nu ne nelinişteşte, dragul meu prieten, spuse el, cu vocea liniştită. Se poate întâmpla multe lucruri, până să sosească Mr. Teal...

— Înainte ca prietenul meu, inspectorul Teal, să sosească aici cu un camion de poliţişti, eu voi fi departe, spuse Sfântul.

Kuzele tresări.

— Prin urmare, ai avertizat poliţia? întrebă Kuzela cu vocea de ghiaţă.

Dar se linişti numai de cât.

— Vă priveşte. In definitiv, veţi fi departe, foarte departe de aici, când va sosi.

— Voi fi foarte fericit, spuse Simon fără să se emoţioneze, diferendul poate fi numai de cât aranjat. Călăul d-tale a primit lecţia ce i se cuvenea, dar el nu făcea altceva de cât îţi

executa ordinele. Știu cum te-ai purtat cu contele Salvador și ceea ce aveai de gând să-mi faci și mie. Sper că te vei întâlni cu prietenul meu Wilfred.

— Ce ar putea să mi se întâmple? întrebă Kuzela cu vocea răgușită, privind țintă pe Simon.

— Am să te ucid, Kuzela, spuse Sfântul.

— Ei! Și cum?

Sfântul băgă mâna în buzunar și scoase o cutie de chibrituri, pe care o puse pe birou.

— Acesta e răspunsul meu la întrebarea pe care mi-ai pus-o.

Kuzela se uită lung la cutie. Era ca ori care altă cutie de chibrituri suedeze, cu eticheta galbenă. El o luă în mână și o clătină. Era ușoară și părea goală. Cum putea să fie periculoasă?

— De ce nu o deschizi? întrebă Simon.

Kuzela se uită la Sfânt apoi împinse capacul cu degetul. Cutia, jumătate deschisă căzu pe birou.

— Ce înseamnă aceasta? întrebă banditul.

— Înseamnă că numai ai de trăit de cât câteva minute. Kuzela se uită la mână. Pe degetul arătător se ivise o picătură de sânge. Se uită de la cutie la picătura de sânge și-și aminti de ușoara pișcătură pe care o simțise când deschisese cutia și înțelese.

Rămase nemișcat și se uită la picătura de

sânge. Devenise palid ca un mort iar tâmplele îi svâcneau. Urechile îi țiuiau. Vru să se scoale, dar nu putu; căzu cu fața pe birou, apoi alunecând din fotoliu, căzu jos.

Fără nici o grabă puse mâna pe pumnul banditului care ținea revolverul. Omul tresări ca deșteptat din somn. Apoi un pumn în maxilar, îl făcu să-și piardă cunoștința. Sfântul îi luă arma.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Patricia cu glasul tremurând.

— Ce mi s'ar fi întâmplat mie, dacă mi-aș fi pus în mână una din mănușile galbene, răspunse Sfântul. Ai văzut acele cutii de chibrituri, care te înțeapă puțin, când vrei să scoți capacul? Se vând în toate magazinele cu jucării. Am cumpărat și eu una și am schimbat acul, cu aschia pe care mi-a trimes-o Kuzela. Asta e tot. Cutia nu mai e periculoasă.

Luându-și pălăria și apucând brațul Patriciei rosti:

— Acum, să plecăm.

In hall se uită la ceas și tresări.

— La ce oră trebuie să vorbească Lorenzo cu Claude?

— La trei jumătate, răspunse Pat privindu-și ceasul de la mână, dar pendula aceasta merge înainte.

— Sau ceasul tău e îndărăt, spusi Simon, este ora patru și 53 minute, fetițo, și n'am

obiceiul să fiu scăpat de Claude. Unde e mașina?

— La câțiva pași de aici.

— Să mergem repede, spuse Sfântul, deschizând ușa de la stradă. Pe celălalt trotuar staționa mașina lui Kuzela.

Ajunseră la poartă, când Simon văzu farurile altei mașini, la vreo cincizeci de metri.

Simon luă pe Patricia de braț și-și ridică gulerul de la smoking.

— Repede! spuse el.

Peste câteva secunde, mașina lor se încrucișa cu a poliției. Se auzi un strigăt, dar nu opriră; dimpotrivă, Simon apăsă pe accelerator. Până când polițiștii vor opri mașina, ei vor fi departe.

La Tottenham Court Road, Sfântul opri; lăsară mașina pe șosea și puțin mai departe luară un taxi care-i duseră la Berkeley News.

Deabia sosiră, când sună telefonul. Simon luă receptoorul:

— Allo? Da... chiar el... D-ta ești Claude? Ce faci la ora asta? Ce? Ce-am făcut eu în noaptea asta? Am fost la Lorenzo! Da.... L-O-R-E-N-Z-O...

Ce? Ți-a telefonat cineva din partea mea? Și-a bătut joc de tine, scumpul meu Claude. Cum?

Da... sigur. Tocmai vream să mă culc, dar te aştept. La revedere.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Pat.

— Claude vine la noi, spuse el râzând. Chiamă pe Salvador numai decât la telefon. Eu mă duc să-mi schimb cămaşa şi smokingul. O să ne prăpădim de râs, fetiţo!

X

Inspectorul Teal, cu mâinele vârâte în buzunarul mantalei, se uita la Simon.

— Va să zică, chemarea la telefon, a fost o glumă? rânji el.

— Desigur, Claude.

Teal înalţă din umeri.

— Să admitem că spui adevărul, dar eu m'am dus la adresa indicată. Ce crezi că am găsit?

— Pe şahul Persiei, cred.

— In pivniţă am găsit un negru legat, cu spatele numai o rană. Pe coridor, un alb în agonie cu craniul sfărâmat — l-am dus la spital. Intr'o cameră la primul etaj, un om cu falca ruptă şi altul mort. Sfântul ridică sprâncenele.

— Dar, bătrâne, ce crezi că sunt eu? Cutremur de pământ?

— Negrul şi omul cu falca ruptă, mi-au dat semnalmentele agresorului, care îţi se

potrivesc de minune. De asemenea și ale unei femei care seamănă perfect cu Patricia Holm.

— Nu înțeleg nimic, Claude, spuse Sfântul, or ți frații Siamezi ai noștri.

— De asemenea a auzit pe femee întrebând: unde e Sfântul? adaogă neînduplecat inspectorul.

— Frații Siamezi, mereu frații Siamez, murmură Simon.

— Iar la o sută pași de casă, am găsit mașina d-tale albastră, cu No. XZ. 1257. Nu e numărul d-tale?

Sfântul sări în picioare.

— Ești nepretuit, Claude, nu știi că mașina mi-a dispărut de eri după amiază?

Teal respiră adânc, apoi deodată izbucni mânios.

— Vrei să-ți spun ce cred cu de sistemul d-tale de apărare? N'am mai auzit niciodată asemenea copilării. Dacă te-ai apăra așa la judecată, mi-aș da demisia imediat. Doi oameni sunt martori că d-ta ești agresorul: polițiști mei te au văzut fugind. Să mergi cu mine la Scotland Yard, să-ți dai declarația și vei dormi la închisoare. Dumnezeu fie lăudat, acum nu-mi mai scapi.

Simon își aprinse o țigare și se așeză comod în fotoliu.

— Tot ce mi-ai spus, îmi arată punctele

d-tale de vedere. Succesul te face vorbăreț, dar vezi să nu te amețească.

— Sunt sigur de ce spun, răspunse Teal. Poți să-mi spui unde ai fost și ce ai făcut în timpul acestor întâmplări? Cu cine erai?

— Cine? repetă Simon; dar ți-am spus adineaori la telefon! Cu Lorenzo!

— Cine-i Lorenzo?

— Contele Salvador.

— Da! rânji Teal. Erai și cu regele Conchinchinei și cu șahul Persiei.

— Nu e adevărat, răspunse serios Sfântul, dar era și contele Montalano; deasemenea Marco Vargas, ambasadorul Braziliei...

— Ambasadorul cui? întrerupse Teal.

— Ambasadorul Braziliei. Nu știi ce-i un ambasador? Un tip înalt cu ghetre albe, care nu spune nici-o vorbă. Într'un cuvânt, o paiață.

— Și unde era serata aceasta? întrebă inspectorul.

— La ambasada Braziliei, dragul meu. A început la miezul nopții. Ne-am despărțit la ora 4 și 30. Tocmai venisem când m'ai chemat la telefon.

Teal nu mai putea să vorbească; mânia îl sufoca.

— Bluff! Mereu bluff. Ești nebun, Templar!

Sfântul se ridică încet. Se opri în fața inspectorului, cu mâna stângă în șold, iar cu arătătorul mânei drepte împingea în stoma-

cul poliţistului, care nu putea suferi acest gest.

— Ascultă-mă, Claude, spuse el. Ştii la ce te expui? Iţi voi spune. Vii la mine noaptea şi mă acuzi. Ai îndrăzneala să spui că mint şi că sunt nebun. Imi faci destule neajunsuri, încât te-aşi strânge de gât, cu limba pe care ţi-aş face-o funie. Dacă ai face cum gândeşti, ţi-ai da imediat demisia şi te-ai duce la dracul în vreun colţ al Angliei unde nu vin ziarele. Dar eu sunt bun şi ţin la tine. Iţi dau posibilitatea să scapi, dovedindu-ţi că n'am fost acolo unde spui.

Luă anuarul telefonic şi-l dădu deschis inspectorului.

— Uite-te. Caută numărul de telefon şi vorbeşte singur, să nu spui că e vre un complice de al meu.

Teal clipi din ochi. Simon îi dădu receptorul. Poliţistul privi lung la Sfânt şi înţelese că şi astă dată situaţia se întoarce împotriva lui. Faţa lui Teal se întunecă: îl apucă o poftă grozavă să plângă. Ar fi susţinut până la moarte, că Simon e vinovat, dar avu impresia că Sfântul îl ducea şi acum de nas. Auzi vocea lui Simon:

— Allo! Ambasada Braziliei? D-ta eşti Senor Vargas? Aici, Simon Templar. Cred că cei dela Scotland Yard şi-au pierdut capul. S'a descoperit o crimă în noaptea aceasta, şi nu ştiu dece, mă acuză pe mine. E la

mine un inspector de poliție, mare, gras și prost, care....

— Dă-mi aparatul, spuse Teal. Allo! Aici inspectorul principal Teal de la Scotland Yard. Am motive serioase să cred că Templar a luat parte la crima din Hampstead, în noaptea aceasta, la ora patru. Imi spune o poveste. Poftim? Dar... vă rog să mă iertați dar... De la 12 la 4.30? Dar... dar... d-l Ambasador vorbește? Dar... Nu... iertați-mă.

Tal deschise ochii mari.

— Scuzați-mă spuse el în cele din urmă cu vocea strangulată. Regret, Excelență...

Puse receptorul în furcă.

— Putem să chemăm și pe Lorenzo, spuse Sfântul. Este la Berkeley.

— Da? Și mai pe cine? N-am timp. Văd că sunt bătut. Știi că o duzină de prinți și ambasadori, vor veni să jure că ați stat împreună mai mult de o săptămână. Nici nu te mai întreb cum ai aranjat afacerea. Probabil că ai telefonat chiar și lui Dumnezeu.

Își luă pălăria.

—La revedere, spuse Sfântul.

— Ne vom revedea, repetă Teal, vânăt de mânie. N'o să ai totdeauna un Corp Diplomatic la îndemână și într'o bună zi, o să calci strâmb. Te voi supraveghea ca pe diamantele coroanei.

— La revedere, Claude, iubitule!

Ușa casei se închise cu putere, trosnind din încheeturi.

Peste trei săptămâni, Sfântul era la masă, când portarul îi aduse un pachet din Brazilia.

Pe când o deschidea, Patricia se aplecă peste umărul lui.

Era mai întâi, un cec către Banca Londrei a cărui sumă făcu pe Sfânt să tresară.

Apoi o cutiuță de piele, la care se uită curios.

Apăsă cu degetul pe buton. Capacul se ridică.

— Ce-i asta? întrebă Patricia.

— O decorație braziliană. Pat, îți amintești că ți-am făgăduit să-ți cumpăr o pălărie nouă?

I

Intâmplarea aceasta începe într'o dimineață când Sfântul, după câteva săptămâni de inactivitate, simți nevoia să facă iar vre-o nebunie.

— Pat, spuse el, sunt convins că zilele acestea, când Jimmy va subscrie la împrumutul fondurilor pierdute,emise de Simon Templar...

— Ce-ți trece prin minte? Ești nebun?

—De loc. Dacă vrei întoarce-te și uită-te la calendar...

— Stiu, îl întrerupse ea; sunt șase săptămâni de când prietenul nostru Claude, era la noi, furios și congesionat. El n'a uitat umilința care a suferit-o din cauza alibiului tău cu prinții și ambasadorii. Necazul lui pe tine e grozav. Din ziua aceia, doi dn cei mai buni copoi ai lui, se învârtesc împrejurul casei noastre.

Dacă îți închipui că n-o să se răzbune...

— Știu bine că se va răzbuna, spuse Simon.

— Atunci?

— Atunci, mă gândesc că pofta lui de răzbunare o să se mărească...

— Dar...

— Nu mai avem bani. Am verificat contul meu ieri: se ridică la nouăzeci şi şase mii, două sute patruzci şi sapte lire, unsprezece silingi, patru pence. Nu prea ne ajunge. Mă hotărâsem acum un an, ca până acum să am la bancă o sută de mi de lire, dar văd că banii nu vin. Ştiu că Scorpionul mi-a plătit impozitele şi Lorenzo mi-a trimis un cec destul de frumos, dar suma fixată de mine nu s'a realizat încă. Deci m-am gândit la Jimmy.

— Cine-i Jimmy? întrebă Pat.

Această convorbire avu loc în Barkeley News, după micul dejun, când soarele era destul de sus. Orele de masă ale lui Simon erau foarte neregulate, căci se scula târziu. La prânz deabia ieşea din baie, îşi punea un halat şi i se servea micul dejun. Apoi aprinzându-şi o ţigare, începea consiliul de război.

— Ar fi mult de câştgat, spuse el visător, fără să răspundă la întrebarea Patriciei. Cupoane de încasat şi de... plătit. Ce ne trebue mai mult fetiţo? Am aflat eri că Claude, îl pândeşte pe Jimmy. Acum este momentul cel mai bun.

Pat suspină.

Când Frank Hormer debarcă la Southom-

pton, inspectorul Peters, însărcinat să-l supravegheze, nu-l recunoscu. Frank își lăsase barbă și avea un pașaport fals. Se întâmplase un mic incident, în Africa de Sud: cineva îl urmărise pe Hormer de la Johannesburg până la Durban. Dar acel om nu fusese precaut, căci Hormer scăpase de el, în ajunul îmbarcării. Frank avea totdeauna la el, două revolvere, de care se servea cu îndemânare.

Un singur om era la curent cu această afacere și anume un oarecare Jimmy Epsom, care-i procurase pașaportul și-i înlesnise îmbrăcare. Hormer se ocupase cu contrabanda de diamante, și era foarte prudent.

In trenul care-l ducea spre gara Waterloo, el se gândea la viitor. Își va putea cumpăra, cu suma realizată din beneficii, un castel în Elveția sau o vilă pe Riviera.

Dar în cursul călătorie dintre Southampton și gara Waterloo, cu toată prudența aventurierului, un oarecare Perrigo profită și expedie pe Frank pe lumea cealaltă. Astfel că Frank Hormer dispăru pentru totdeauna.

Simon Templar nu știa aceste întâmplări dar auzise vorbindu-se de Perrigo și Jimmy Epsom, ceeace îl hotărî să-l viziteze pe acesta din urmă chiar în acea seară.

Dar trebuia să iasă din casă, fără să-l vadă cineva. Lucrul acesta era foarte ușor, grație modificărilor pe care Simon le adusese celor

trei case pe care le avea în Barkeley News. Simon construi singur mai multe intrări și ieșiri prin care putea să se strecoare nevăzut.

Deci, la ora nouă, chiar în seara aceea, tânărul aventurier deplasă cu ajutorul unui buton, o oglindă mare din camera sa, pătrunzând într'un coridor strâmt, pe care îl construise singur, între numerele 3 și 5 din Berkeley News. Ieși apoi din casa care dădea în Berkeley Square, foarte liniștit, pe când agentul însărcina să supravegheze No. 7 din Berkeley News, căscă gura la toți trecătorii, făcându-și astfel datoria.

In timp ce Sfântul se strecura neobservat Perrigo se îndrepta deasemenea spre Jimmy Epsom.

Acesta spera să-l găsească pe Jimmy singur ca să-i raporteze tot ce făcuse. Totul se petrecuse în cea mai perfectă ordine. Hormer făcuse greșeala să ocupe un compartiment gol. Perrigo se prezentase cu o șapcă de controlor, găsindu-și victima singură.

Casa lui Epsom era așezată aproape de Regent Park. Perrigo ocolind drumul drept, ajunse și sună de două ori — odată scurt și odată mai lung — cum se înțeleseră mai dinainte.

Intrarea era printr'o curte, opusă fațadei care dădea în parc. Pe când aștepta să i se deschidă, nu-l văzu pe Templar, prin simplul

motiv că acesta intra chiar în acel moment prin una din ferestrele din Regent Park.

Epsom deschise chiar el ușa.

— Ai întârziat, spuse el.

Ochii îi sclipeau prin ochelari, iar fața îi era palidă și slabă. Vorbea liniștit, fără nici o umbră de emoție.

— Mi-a trebuit mult să mă strecor de la gară până aici, răspunse Perrigo.

Își scoase pardesiul pe care îl puse pe un scaun din hall, în vreme ce tăinuitorul, închidea ușa dublă, apoi întorcându-se spre vizitator, îl întrebă cu teamă:

— Nu te-a urmărit nimeni până aici?

— Nu.

— Și... totul a mers bine?

— În tren da, însă la stația Waterloo, inspectorul Henderton m-a văzut. Când a auzit că s'a descoperit cadavrul lui Frank... De altfel sunt căutat de ei, de când cu afacerea din Hammersmith...

— L-ai omorât pe Hormer? întreba Epsom cu aceiași voce liniștită.

— N-am putut să fac altfel. Dar mi-e sete.

Criminalul nu era emoționat de loc. Lucrase la Chicago, de unde fugise apoi în Canada, după vre-o duzină de omoruri.

Epsom urcă scara care ducea la primul etaj și Perrigo îl urmă.

— Mi-ai scos biletul? întrebă el.

— Da, vei pleca cu *Berengaria*, mâine seară. Dar de ce eşti aşa de grăbit?

— In ţara aceasta se spânzură foarte repede oamenii. Imi voi lichida partea mea de diamante în America.

Epsom înălţă din umeri, şi deschise uşa biroului, făcând doi paşi. Dar Parrigo nu făcu decât unul singur, căci se opriră amândoi cu gura căscată.

— Intraţi, vă rog, rosti liniştit Sfântul.

II.

Simon stătea în fotoliul lui Epsom, fumând o ţigare. In mâna dreaptă ţinea un revolver. Perrigo înţelese şi rămase pe loc. Tăinuitorul părea hipnotizat de strălucirea albăstruie a ochilor tânărului aventurier.

— Vă rog, făceţi-vă comozi, spuse Templar. Perrigo vrei să închizi uşa? Ce mai face Hormer?

Acesta, care tocmai împingea uşa, tresări de groază, şi privi pe Templar cu o teamă superstiţioasă.

— Ce ştii despre Frank? rânji el.

— Multe lucruri, răspunse Simon cu nepăsare. Inchide uşa bine. Pentruce l-ai trimes tocmai la Durban, Epsom? Nu era nevoie. Putea să-l aştepte pe Frank la Southampton. Dar, de ce nu şedeţi? Nu vă e sete?

— Cine eşti d-ta? întrebă Perrigo.

Simon se întoarse spre Epsom şi zâmbi.

— Tu ştii cine sunt Jimmy? întrebă el.

Tăinuitorul dădu negativ din cap, şi-şi umezi buzele uscate, cu vârful limbei.

Templar se ridică.

— Staţi jos, porunci el.

Îi sili să se aşeze şi profitând de ocazie, şterpeli revolverul lui Perrigo. Apoi, rămase în picioare, rezemat de sobă, jucându-se cu revolverul, a cărui ţeavă se îndrepta când spre unul, când spre altul.

— N'am nici o intenţie să vă înşel, spuse el. Sunt Sfântul. (Văzu că cei doi oameni se mai liniştiră). Ce sunt acela pe care de mult timp vreţi să-l întâlniţi. Trebue să primiţi situaţia de bună voie. Iată d spre ce este vorba: vreau să plec, în călătorie dar contul meu dela bancă nu prea e mare. Imi lipsesc câteva lire. In aceste condiţii, mă văd forţat să cer dela amândoi un gest de generozitate şi... numai-decât.

Cei doi oameni ascultară în linişte. După câteva secunde Perrigo vorbi.

— Ce vrei?

— Diamantele.

— Care diamante?

Vocea criminalului tremurase puţinn, pronunţând aceste două cuvinte. Sfântul nu mai putea de bucurie.

— Acelea pe care le-ai luat dela Frank Hormer; pe care le-aţi introdus clandestin în

Anglia, şi pe care le ai la d-ta, scumpul meu Perrigo.

— Nu ştiu despre ce vrei să vorbeşti.

— Poate ştie Jimmy?

Tăinuitorul nu răspunse, şi Simon dădu cu tristeţe din cap.

— Păstrezi tăcerea prudentă a conspiratorului; îmi convine să rămâi neutru.

Scoase o funie solidă, din buzunarul hainei care avea un nod la una din extremităţi, Simon merse spre Epsom, îi trecu frânghia pe după umeri lor, apoi îl legă de scaun. Toate acestea le făcu cu o mână, cealaltă fiind îndreptată cu revolverul spre Perrigo.

După ce sfârşi, se întoarse spre acesta:

— Unde sunt diamantele?

Perrigo răspunse din vârful buzelor, cum fac gangsterii americani:

— Sunt acolo, unde nu le vei găsi niciodată.

— Bine, vom vedea.

Se uită atent la Perrigo. Acest om avea asupra lui diamante de o sută de mii lire, care nu ocupau prea mult loc. Era foarte uşor să le caute, dar lui Simon îi plăceau dificultăţile.

— Haina d-tale nu seamănă cu pantalonul, făcu Simon deodată.

Perrigo tresări

— Fac prinsoare că e a lui Frank Hormer!

Simon izbucni în râs, căci chipul ucigaşu-

lui arăta surprindere, ceea ce dovedea că Sfântul spusese adevărul.

— Nu știu despre ce vorbești, rânji Perrigo care-și recapătase sângele rece.

— Să facem o reconstituire, spuse Simon. Diamantele care trebuiau aduse în Anglia de contrabandă, au fost ascunse cu grije. Ast-fel de lucruri nu se pun în buzunar, se ascund bine în căptușaala hainei. Așa a făcut Hormer. De ce n-ai tăiat căptușala să iei diamantele? Pentru că timpul era scurt și-ți era frică.. L-ai omorît pe Frank și i-ai luat haina.

Perrigo se ridică, dar se așeză imediat din nou, sub amenințarea revolverului.

— Nu știu despre ce vrei să vorbești, spuse el.

— Știi foarte bine, răspunse Simion cu vocea dulce. E prea târziu să mai glumim. Scoat haina. Perrigo se codi câteva secunde, apoi ascultă cu sprincenele încruntate.

Asvârli haina la picioarele lui Simon, care așezând un picior în genunchi, fără a înceta să se uite la Perrigo, pipăi stofa cu latul palmei, căutând la cusături.

— A fost foarte ușor, se gândi Simon, fericit că a descoperit secretul lui Perrigo. Diamantele trebuiau să fie în căptușeala hainei.

Dar căută mult și bine: nu găsi nimic.

Mirat, începu din nou. Nu putea să se înşele.

Concluzia era logică.

Dar nici acum nu găsi nimic.

— Ei, drăcie! murmură Simon.

Cu sprincenele încruntate, privi spre Perrigo, din ai cărei privire înţelese că îşi bate joc de el.

Aceasta-i răni amorul propriu, dar nu lăsă să se vadă nimic.

— Trebue să te gândeşti! rânji Perrigo.

— Da, spuse Sfânul liniştit, mi se întâmplă şi mie câte odată.

Ridicându-se îşi luă din buzunar o ţigare pe care o aprinse, tot cu o singură mână, ţinând cu cealaltă pe Perrigo.

Ceva nu mergea şi nu era deloc natural.

Epsom n-ar fi spus nimic chiar de ar fi ştiut. Tăinuitorul nemişcat, fericit fără îndoială de a-şi lăsa complicele să iasă singur din încurcătura prin şiretenii sau... violenţă.

Secretul era la Perrigo. Ochii acestuia pe jumătate deschişi îi străluceau de bucurie.

III

— Auzisem de d-ta că eşti deştept! rânji Perrigo triumfător. Iţi faci reputaţia de râs.

Sfântul îi aruncă o privire în care luciau scânteî.

Inainte de a-i răspunde auzi nişte sgomote

de pumnî solizi care băteau la uşa de la intrare, în acelaş timp cu soneria ce zbârnăia mereu.

Simon nemişcat, se încorda ca un câine legat. Două riduri verticale îi încruntă sprincenele. Insistenţa vizitatorilor nu era a unui hoţ care-şi aducea prada. Deodată sgomotul încetă, ca şi cum cei de afară aşteptau să li se deschidă.

Templar privi pe cei doi complici şi înţelese că nu aşteptau pe nimeni.

— Aşteptaţi pe cineva? întrebă Simon.

Ascultând cu atenţie, auzi claxonul unui automobil apoi reîncepură loviturile în uşe. Cei de afară dovedeau, că dacă nu li se deschide, vor sparge uşa.

— D-ta ne-ai adus poliţia pe cap! izbucni Perrigo, care se sculă brusc de pe scaun.

Criminalul pricepuse, imediat după Simon, care se gândi că revolverul nu-i mai foloseşte la nimic, dacă intră poliţia.

Pe de altă parte Sfântul dorea să-şi urmeze convorbirea cu omul care avea diamantele.

Simon se hotărâse să nu plece până când diamantele nu-şi vor schimba proprietarul. Era deci necesar, să nu-l piardă pe Perrigo.

Îşi puse revolverul în buzunar, dându-se puţin la o parte, pentru a evita lovitura acestuia şi-l isbi cu piciorul în stomac. Per-

rigo deschise gura, aspiră profund şi căzu jos.

— Ingână-i un cântec de leagăn, Jimmy, spuse Simon, apoi deschise uşa.

Claxonul dublu al automobilului era semnalul convenit între el şi Patricia, în caz de pericol. In timp ce scobora scara, loviturile în uşe, deveniră furioase.

Sfântul întoarse comutatorul, făcând întuneric în hall, apoi deschise uşa.

Un grup de oameni năvăliră înăuntru. Simon întinse piciorul şi doi din ei căzură pe pântece. Apoi cu mâna întinsă, apucă pe altul de nas, răsucindu-i-l. Când unul din poliţişti aprinse lumina, Simon văzu că ţine între degete nasul lui Teal.

— Nu se poate! strigă el; d-ta eşti Claude?

Inspectorul se smuci cu o mişcare a capului şi-şi şterse ochii plini de lacrămi.

— Ce dracul faci aici? întrebă el.

— Jucam ping-pong la primul etaj, răspunse Simon liniştit.

Această linişte impertinentă, scoase din răbdări pe inspector.

— Da? Unde e Perrigo?

— Sus.

— De când?

— De vreo jumătate de oră.

— D-ta când ai venit?

— Aproape în acelaş timp cu el.

— Pentru ce?

— Să-ți spun drept, răspunse Simon cu mâinile în buzunar și cu ochii în tavan; tocmai vorbeam de situația internațională; Perrigo îmi explica...

Teal făcu semn unui polițist.

— Arestează-l.

Simon îl privi cu aerul cel mai inocent.

— Pentru ce?

Inspectorul își reluase calmul și aspectul de naiv pe care-l juca de minune.

— Un oarecare Hormer, spuse el, care făcea contrabandă de diamante, a fost asasinat astă seară în trenul dintre Southampton și gara Waterloo. Perrigo era în tren. Îl bănuesc a fi făptașul și asta-mi ajunge pentru a-l aresta. Cât despre d-ta te iau pentru complicitate.

— Nu se poate! spuse Sfântul cu vocea dulceagă.

— Nai de unde să mai scoți un alibi, mormăi Teal.

— Ba da.

— Vorbim noi mai târziu.

— Ba să vorbim chiar acum, făcu Simon, împingându-l cu degetul în abdomen, gest care-l scotea din sărite pe Teal. De la șapte până la ora opt și jumătate am fost la Dorchester, unde am luat masa cu câțiva prieteni. Trenul sosește la șapte jumătate. În tot timpul mesei am stat de vorbă cu chelnerul căruia i-am spus rețeta cremei «Suze-

ta». Poți să te interesezi. Întreabă-ți și omul care mă păzește la poartă când m'am întors acasă.

Teal păru nehotărât câteva secunde.

— Nu te acuz de crimă, dar ai luat parte indirect. Nu mă privește dacă ți-ai petrecut seara aici sau în America.

Simon se gândi la repezeală. Intâi: Perrigo avea la el diamantele. Al doilea: Trebuia să-i ia diamantele. Al treilea: Confiscarea lor nu trebuia făcută de Teal. Al patrulea: Trebuia să-și păstreze toată libertatea. Al cincilea: Trebuia să se scape de inspector. La al cincilea punct, Sfântul care-și scosese mâinile din buzunar, împinse pe popector. La al cincilea punct, Sfântul care-și Până să se miște polițiștii, el și urcase mai multe trepte. Când se luară după el. Simon ajunsese la primul etaj, unde observase un cufăr mare așezat lângă zid. Impinse cufărul pe scară.

— Luați seama la picioare! le strigă el.

Cei trei oameni văzură venind spre ei, acest proectil ciudat. Deabia avură timp să coboare, și să oprească bolidul tocmai jos la scară.

Polițiștii pierdură timp, și Simon profită ca să se repeadă la Perrigo.

Când Sfântul intră în cameră, acesta se sculase; își pusese haina pe el și-și aranja

hârtiile în portfeuille. Când auzi uşa se întoarse şi văzând pe Simon, cu toată durerea pe care o mai simţea încă, se pregăti din nou să se apere.

Simon îl opri cu mâna ridicată.

— Stai! zise el, poliţia va fi aici peste câteva secunde şi trebue să o şteergm amândoi.

Inchise uşa, se duse spre fereastră şi se uită afară.

Văzu umbre mişcându-se în întuneric: Casa era încercuită. Simon se întoarse spre Perrigo.

— Am putea fugi pe acoperiş sau mai este o altă scară.

— Ce vrei să faci? întrebă Perrigo cu neîncredere.

— Să fugim... vorbeşte repede.

Acesta îl privi, cu sprâncenele încruntate. Se auziră paşii poliţiştilor.

— Nu mai e nici o ieşire, spuse Perrigo.

Simon începu să râdă.

— Atunci urmează-mă.

Clanţa uşei se mişca, iar uşa începu să trosnească. Epsom se hotărî şi el să vorbească.

— Dar eu? strigă el; ce mă fac? Ce să spun poliţiei?

Simon se îndreptă spre cămin şi scoase florile dintr'un vas de porţelan, pe care-l puse în capul tăinuitorului.

— Să-i cânți și lui Teal, un cântec de leagăn; înebunește după aceasta.

Afară, inspectorul și cei doi polițiști se așezaseră toți trei unul lângă altul, ca să spargă ușa.

— Toți odată! spuse Teal.

Umăr lângă umăr se aruncară înainte și partea de sus a ușei trosni.

Peste câteva minute când intrară, găsiră pe Epsom singur făcând încercări disperate să-și scoată vasul din cap.

Teal se uită de jur împrejur. Văzâ o ușă deschisă și înjură încet. Camera era goală. Fereastra era deschisă, iar vântul flutura perdele. Teal se uită pe fereastră: un om sta lipit de zid.

— N'ai văzut pe nimeni? strigă el.

— Pe nimeni, inspectore.

Polițistul se întoarse repede și mai văzu o ușe deschisă. Se repezi prin ea și se pomeni tot pe scara de la intrare.

Își pierdu câtva timp înjurând și blestemând.

Simon și Perrigo se opriră în hall.

Sfântul spuse încet gangsterului:

— Dacă ne despărțim, să nu-mi uiți adresa: Berkeley News no. 7.

Perrigo îl privi piezis.

— N'am intenția să te mai văd, spuse el.

— Ba da, ba da, răspunse Simon, în timp ce-l împingea spre ieșire.

Teal, aplecat pe balustradă, îl văzu pe Templar dispărând și închizând ușa.

— Arestați-l! strigă el.

Cei trei oameni năvăliră pe scară.

Auziră claxonul unui automobil, apoi două detunături.

Când inspectorul ajunse jos, cercetă întunericul cu ochii.

— Ne-au scăpat, spuse o voce.

— Cum?

— Au tras în lanternele noastre și au dispărut.

Teal auzi din nou, de două ori claxonul mașinei care se îndepărta

IV.

Congestionat și spumegând de mânie inspectorul ieși afară. Cei doi oameni care păziseră afară se apropiară cu teamă.

— La-ți văzut pe Perrigo? întrebă Teal.

— Da, șefule, el a eșit întâi. La început nu l-am recunoscut.

După el venea alt individ.

Inspectorul se întoarse spre ceilalți doi care îl însoțiseră în casă.

— Și voi, răcni el, ce ați așteptat ca să-l urmăriți? Vă trebue guvernantă?

Și întorcându-le spatele, urcă scara. In bi-

rou, un polițist îi scoase lui Epsom, curioasa pălărie.

— N-aveți de ce să mă arestați, Mr. Teal, spse tăinuitorul.

Acești oameni m'au atacat și m-au legat de scaun.

— Știu, te cunosc, răspunse inspectorul.

Epsom clipi din ochi.

— Vă voi spune tot, Mr. Teal. Perrigo m'a furat. Când îl veți aresta, vă voi spune...

— Vei spune tot, mâine judecătorului, îl întrerupse Teal.

N'avea chef de vorbă. Știa cum poate să-l aresteze pe Sfânt. Cu mandatul de arestare se va duce în Berkeley News.

Dar inspectorul fusese de atâtea ori pentru acest lucru, și totdeauna s'a întors cu coada între picioare.

Arestarea lui Epsom nu-l interesa și nu se gândea că Perrigo e un criminal periculos. Singurul lui gând era Templar.

Se uită cu figura întunecată la Epsom care pleca și așteptă în fața casei pe toți oameni săi.

Cei care alergaseră după Simon, veniră și ei.

— L-am urmărit până la Euston Road, cu toată viteza. șefule. Dar era prea târziu, căci erau cu mult înaintea noastră.

Teal se aștepta la aceasta. Își ocârî fără

milă oamenii, cu toate că știa că e nedrept față de ei.

— Să mulțumești din partea mea șefului vostru. Altă dată, cânâd voi avea nevoie, să vă trimeată tot pe voi.

vostru. Altă dată, când voi avea nevoie, să proșuri pe care nu le meritau.

Teal rămase un moment nemișcat.

Inghițindu-și necazul înțelese că Sfântul îi otrăvește viața; era ca un spin înfipt în carnea lui. Cum a putut să-și ocărească subalternii? Nu erau vinovați de nimic.

Ridicând din umeri, se apropie de mașină.

Furia îi dispăruse, făcând loc unei hotărâri calme. Va merge până la capăt. Nu se va lăsa de cât atunci, când îl va încolți pe Templar, fără apărare și fără alibi. Atunci îi va spune tot ce are pe inimă. Il va insulta atât cât va permite legea. Pentru aceasta Teal ar fi așteptat patruzeci de ani și s'ar fi dus până la capătul pământului.

Apăsă acceleratorul și luă drumul spre Berkeley News.

V

Simon Templer își puse revolverul în buzunar și fugi spre poartă. Se opri pe trotuar. Patricia era la zece pași, la volanul automobilului său.

Perrigo îl ajunse repede, iar Sfânâtul îl apucă de braţ.

— Iute în maşină, spuse el.

Acesta ezită. Tras de Simon, se urcă în cele din urmă. Sfântul se aşezase în faţă lângă Patricia.

— Dă-i drumul, fetiţo, spuse el.

Automobilul porni cu atâta iuţeală, în cât Perrigo fu azvârlit pe canapea.

— Ce este? întrebă Pat, foarte liniştită.

— Claude este acolo, spuse Sfântul aprinzând o ţigare. A fost surprins când m'a găsit pe mine, dar l-am tras pe sfoară. Tu ce-ai făcut?

— Am făcut înconjurul parcului şi am văzut oameni postaţi împrejurul casei. Era şi o maşină a poliţiei.

Eram hotărâtă să intru şi eu în acţiune, dacă te-ar fi luat cu maşina lor.

Străzile erau goale. Perrigo se gândea. Evenimentele din ultimele 45 de minute îl zăpăciseră. Nu mai înţelegea nimic. Nu înţelegea de ce Sfântul anunţase poliţia şi de ce hotărâse să-l ia cu el. Perrigo era un creer mărginit şi nu ştia decât să aibă câte un revolver în fiecare mână.

Cu toate acestea, un lucru stăruia în mintea lui: Sfântul ştia prea multe şi voia să-i ia diamantele. In acest caz nu era altceva de făcut. de cât să se scape de Simon.

Maşina încetini viteza căci se apropia de

centrul oraşului. Se opri aproape de Oxford Street şi Perrigo se gândi să fugă. De câteva minute, Sfântul îl observa şi-i ghicise intenţiile. Se întoarse spre el şi-i spuse drăgălaş:

— Nu...

Perrigo încruntă sprîncenele.

— Acum pot să-mi văd singur de drum, spuse el.

— Nu, repetă Sfântul.

Perrigo se repezi înainte şi deschise uşa. Sfântul sări pe deasupra banchetei şi-l trânti, pe canapea. Se produse învălmăşeală.

Gangsterul era voinic, iar Simon îndrăsneţ şi şiret.

După câteva secunde. Sfântul îşi liberă braţul drept şi dădu adversarului său două lovituri în coapsă, îngrămădindu-l într'un colţ.

In acel moment, Simon ridicând privirea, văzu un poliţist care se uita la ei. Maşina se oprise într'o stradă strâmtă din cauza unui taxi care voise să întoarcă. Patricia se uită disperată la Simon.

— Ce este? întrebă reprezentantul legii.

Templar zâmbi:

— Suntem trimişii secreţi ai şeicului Ali ben Dava, spuse el foarte serios.

— Cum? întrebă zăpăcit poliţistul.

— Da, venim dela ambasadă şi prietenul meu e puţin cam beat.

— Cu toate acestea, nu aveţi drept să vă purtaţi astfel cu el.

Perrigo vru să vorbească, dar Sfântul care ţinea genunchiul pe pieptul lui, apăsă cu putere, încât gangsterul tăcu.

— Devine periculos când bea. Vreau să-l duc acasă până nu face vre un scandal.

— Ajutor! horcăi Perrigo.

— Vezi, spuse Sfântul, are vedenii; îşi închipue că-l persecută cineva. I se pare că prietenii lui cei mai buni sunt hoţi. Nu-şi recunoaşte nici nevasta, care e la volan. Sărmana femee! Cu toate acestea când nu bea, e cel mai bun băiat.

Patricia scoase capul pe fereastră.

— D-le sergent te rog lasă-ne să plecăm, se rugă ea. Ultima dată când bărbatul meu a fost arestat pentru beţie, judecătorul a spus că dacă reîncepe, îl va condamna.

— Nu sunt bărbatul d-tale, deabia putu Perrigo să spună.,

Poliţistul păru convins de vocea rugătoare a Patriciei, când de odată gangsterul vorbi:

— Nu cunoşti pe acest individ? strigă el. Este S.. S. S..

Simon îi astupase gura cu mâna.

— Are un fel de a vorbi foarte urât, când e beat, spuse el

— Dar asta ce este? întrebă deodată poliţistul.

Sfântul întoarse capul. Revolverul îi căzuse din buzunar în timpul luptei cu Perrigo.

— Nu e nimic, spuse Templer; l-am luat pentru că la ambasadă am făcut repetiţii pentru un sketch poliţist, pentru viitoarea serbare de binefacere.

Poliţistul se apropie de Perrigo şi-l mirosi.

— Acest om nu e beat. Veniţi să vă explicaţi la post.

Simon făcu din cap că nu.

Privi înainte şi văzu că drumul e liber. Atinse cu degetul umărul Patriciei şi zâmbi agentului.

— Scuză-ne, dar suntem aşteptaţi.

Făcu vânt poliţistului cu latul palmei, şi automobilul porni ca un obuz pornit din tun.

Perrigo şi Simon fură asvârliţi pe canapea. Începu o altă încăierare pentru revolver; Simon puse mâna pe el şi-l duse la tâmpla gangsterului.

— Isprăveşte cu prostiile, spuse el furios. Gândeşte-te că eu îţi dau singura şansă pentru a-ţi salva viaţa. Dacă ţi-aş da drumul, Teal te-ar prinde în douăzeci şi patru de ore. Dacă agentul ne-ar fi dus la post aş fi fost pierdut. Ştii că aici se spânzură oameni care au omorât? Şi acum alt-ceva: Bagă-ţi în cap că nu vei pleca, de cât când ţi-oi da eu drumul.

Pentru acest motiv vei sta cu mine. Când m-oi sătura de tine, îţi dau drumul, dar mai înainte nici să nu te gândeşti.

VI

Automobilul se îndrepta spre Regent Street Trecu cu câţiva milimetri pe lângă un autobuz întârziat şi-şi urmă cursa nebună cu o sută km. pe oră.

Perrigo în fundul maşinei, se gândea la ce-i spusese Simon.

Era lucru hotărât, ca şi ţeava revolverului pe care o simţea la tâmplă. Gangsterul se uită afară. Cerul era plin de stele.

— Bine, spuse el. Lasă-mă să mă scol.

Simon se aşeză şi-şi puse revolverul în buzunar, ţinându-l cu mâna.

In acest timp, Patricia opri maşina în fundătura Berkeley.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Poliţistul te-a văzut când ai plecat? întrebă Simon.

— Da.

— Atunci, mai bine să te vadă şi când vii, noi venim prin intrarea cealaltă.

Deschise uşa şi coborâ, urmat de Perrigo, pe care-l ţinea de guler.

Gangsterul mergea supus lângă Simon şi făcea impresia că nici nu se gândeşte la ce-i spusese Sfântul.

Templar urcă scara de la no. 104 din Berkeley Square. Deschise uşa şi aprinse lumina în hall, dându-se puţin la o parte pentru a-i face loc lui Perrigo.

Acesta ascultă. In minte îşi făcea planul cum să fugă şi Simon pricepea acest lucru. Nu se îndoia că-l speriase pe Perrigo prin îndrăsneala lui, dar faptul că avea la el paşaportul, nu ajungea poate spre a-l ţine pe loc. Imediat ce intră Perrigo Sfântul îl apucă de umeri şi-l repezi înăuntru închizând uşa.

— Te gândeai, spuse Simon. că e momentul să-mi trânteşti cuerul în cap. Nu, drăguţule!

Ucigaşul fusese aruncat până în dreptul scării şi el făcu doi paşi înainte. Sfântul îşi scoase revorverul, iar Perrigo stătu pe loc.

— Nu vei îndrăzni să tragi! spuse el.

— Te înşeli, răspunse Templar. Trag cu mare plăcere.

N'am mai întrebuinţat revolverul de câteva săptămâni.

Sgomotul nu se aude. Crezi că glumesc ? Vrei să fugi ? Indrăzneşte! Fă un singur pas numai şi vei vedea.

Perrigo făcu un pas.

Mâna lui Simon se ridică. Lovitura porni. Detunătura se auzi ca şi cum ar fi fost un dop de şampanie.

Pălăria gangsterului lovită, căzu jos. Perrigo se întoarse şi privi pălăria găurită.

— Ştiu că nu sunt un excelent trăgător, şi-ţi

recunosc superioritatea. Dar fac exerciţii în fiecare zi, de aceea nu conta pe neîndemânarea mea.

Altă dată, te pot ucide din întâmplare, nu pot să ştiu. Şi nu sunt sigur dacă te vei înălţa la cer. Nu se duce orişi cine acolo. Sunt sigur că nu ştii psalmii şi nici n'ai cântat niciodată la orgă.

Il împinse în fundul hallului şi deschise o uşe unde se găsea o scară spre o pivniţă mică, mobiliată cu un pat şi un singur scaun. Perrigo văzu că uşa era solidă, groasă de trei degete, şi se închidea cu un zăvor mare. Simon îi arătă patul şi acesta se aşeză.

— Când mă vei cunoaşte mai bine, vei vedea că îmi face plăcere să închid oamenii în pivniţă. Asta poate pentrucă şi pe mine au încercat mulţi să mă închidă. Nu e mult timp de când era să fiu îngropat de viu. Ai cunoscut pe Scorpion?

Perrigo nici nu asculta.

— Cât o să stau aici? întrebă el.

— Până mâine. E puţină umezeală aici, dar eşti sănătos. Dacă vrei să te spânzuri cu bretelele, vezi colţul de colo e foarte bun. Mâine dimineaţă îţi voi aduce de mâncare şi vom mai vorbi. Noapte bună.

Simon îl lăsă pe gangster în întuneric, ieşi afară, apoi închise uşa cu zăvorul.

Pe când urca scara, auzi soneria. Era Patri-

cia, care anunța pe Simon de pericol: fără îndoială Teal. Sfântul nu se mira. Acesta dovedea că inspectorul nu voia să-l scape.

Simon trecu pe rând prin casele cu nr. 3 și 5 din Berkeley News și ajunse în camera sa dela nr. 7. Patricia îl aștepta.

— Teal e jos, spuse ea.

— Singur ?

— Vorbea cu agentul de jos, când am sunat. Era singur.

— Foarte bine.

Sfântul își scoase haina, își pieptănă părul, apoi își puse o pijama de catifea roșie.

Patricia se uita la el fără să spună ceva. Când se întoarse zâmbind, îi puse o mână pe umăr.

— Ascultă, Simon, nu te-am întrebat nici odată nimic, dar știi că acum n'ai pe contele Salvador să te scape.

— Nu.

— Ești sigur că nu e primejdie?

— Dimpotrivă, sunt sigur de pericol: Intâi pivnița secretă, pe care am făcut-o așa de greu și acum nu mai pot s'o întrebuințez. Teal o să știe că pot să părăsesc casa, fără să ies pe la nr. 7. Va reveni mâine cu mandat de percheziție și cu specialiști, care vor descoperi repede intrarea secretă.

— Şi atunci?

Simon zâmbi.

— Este vre un pericol pe care nu-l înde părtez, fetiţo. Am fost vreodată învins?

— Nici odată, spuse Pat.

Soneria se auzi.

— Este jos, un inspector care vrea să ne întrerupă proectele de călătorie. Să intre deci, mâncătorul de chewing-gum. Se va întoarce, aşa cum a venit.

VII.

Patricia, stând într'un fotoliu, îşi închise cartea şi ridică capul. Teal intră, urmat de Simon, care zâmbea.

Poliţistul înaintă doi paşi, se opri şi se uită la Sfânt. Zâmbetul maliţios al tânărului, îl neliniştea.

— Sper că nu v'am deranjat, spuse el cu vocea-i somnoroasă.

— De loc, răspunse Simon. Bei ceva?

Teal ştia că va fi o luptă crâncenă. Indignarea pe care şi-o manifestase în Regent Park îi trecuse şi trebuia să procedeze cu prudenţă. Hotărârea nu-i slăbise, dar strălucirea ochilor lui Simon, îl anunţa că acesta nu va capitula uşor.

— Vrei să mă urmezi, fără să te opui? îl întrebă poliţistul.

Simon zâmbi.

— Crezi că te voi întreba de ce mă inviţi ? dar în această seară refuz propunerea. Ştiu din altă parte, motivul invitaţiei.

— Cum ?

— Prin poliţia mea, Claude. Ea e pretutindeni. Stai jos, uite aici un fotoliu pe care l-am construit pe d-ta. Şi te fac atent că ţigările din această cutie sunt pline cu explozibil. Cred că asta nu te împiedică să-ţi scoţi pălăria. Culoarea ei nu e în ton cu tapetul salonului.

Teal îşi scoase pălăria, cu regret.

Teama i se mărea, şi întrebă :

— De unde ştiţi motivul pentru care vreau să te arestez.

— Scumpule, nu eram lângă d-ta, când ai luat această hotărâre? spuse Templar cu vocea dulceagă.

— Deci, admiţi că ai fost în Regent Park?

— Intre noi doi, da.

— Şi mărturiseşti că poţi să pleci din această casă, printr'un tunel subteran ?

— Da, imobilul e străbătut de coridoare secrete, ca şi locuinţa iepurilor.

— Unde e Perrigo ?

— In camera sa; mi-a cerut să-i dau nişte cărţi de joc.

— L-ai ajutat să fugă, spuse inspectorul cu vocea furioasă.

Ai tras cu revolverul, ai atacat pe un in-

spector de poliţie şi eşti părtaş la crimă. Mărturiseşti, nu-i aşa?

— Intre aceşti patru pereţi, da.

— Foarte bine.

Degetele cu care ţinea pălăria se crispară.

— Foarte bine, repetă d. Templar, te arestez.

— A, nu! spuse Sfântul. Claude nu vei face asta.

Poliţistul parcă primi o palmă în obraz. Dar Simon nici nu se uita la el. Îşi luă o ţigare din cutie şi asvârlind-o în aer, o prinse între buze.

— Singurul număr pe care-l mai ştiu, de când eram jongleur, spuse el râzând.

— Şi de ce să nu te arestez?

— Acum nu mai ştiu să fac altceva, spuse Simon fără să-i răspundă la întrebare.

— De ce? stărui Teal.

— Pentru ca ce-ţi spun eu aici şi ce voi spune la judecată e cu totul altceva.

— Martori falşi, nu-i aşa? întrebă inspectorul. Te cred în stare chiar de mai mult.

— Fii liniştit, nu e vorba de martori falşi, ci numai de o simplă declaraţie.

Simon se aplecă spre el; ochii îi străluceau.

— Teal crezi că ai pus mâna pe mine?

— Da, cred.

— Crezi că a venit seara cea mare, în care vom regula socotelile şi când eu voi plăti?

Crezi că vei dormi liniştit de azi înainte ?

— Da.

— Ce păcat! suspină Sfântul.

— Aştept să mă lămureşti, spuse el cu vocea surdă.

— Ei bine, ascultă, răspunse Sfântul cu vocea dulce şi ameninţătoare în acelaş timp. D-ta ai vrut. Aştepţi ora răzbunărei de ani de zile. Nu va veni căci nu eşti în stare să lupţi cu mine.. Ştii ce am făcut astă seară.

— Aştept să vorbeşti.

— Au fost la mine, vre-o duzină de prieteni, şi vreau să văd cum vei proba că nu e adevărat.

Teal se înăbuşea. Işi pierdu deodată tot sângele rece.

— Ce vrei să spui ? strigă el.

— Că am un alibi, scumpul meu Claude.

— Un alibi? întrebă Teal cu frică. Unde ai fost ?

— In casa de alături care comunică cu aceasta printr'un coridor secret.

— Mărturiseşti aceasta? spuse Teal.

— De ce nu? E interzis de lege? Nu, nu-i aşa ?

— Este un alibi pe care contezi?

— Da. Merg chiar mai departe; acest alibi te va distruge.

Simon stinse ţigara în scrumieră şi cu mâinele în buzunar, se uita la Teal.

— Claude, spuse el, n-ai înţeles nimic. Ai

descoperit secretul locuinței mele. De aci înainte, dacă voi continua cu aventurile, trebue să-mi mut cartierul general.

De altă parte, încolțit, întrebuințez un alibi, care mă costă scump. Am printre martori, patru lorzi, un magistrat și trei ofițeri superiori. Va trebui să vă găsesc alții pentru data viitoare când voi fi luat din scurt.

Claude fii înțelept și înțelege că am un frate siamez.

— Da, e în fața mea.

— Dar e foarte natural pentru celebrități. Intr'o zi, cineva îmi va arunca în spate toate crimele lui.

Adu-ți aminte de afacerea din Hampstead...

— Lasă afacerea Hampstead. îl întrerupse Teal. Dă-mi numele și adresa martorilor..

Vor fi condamnați pentru mărturie mincinoasă.

— Asta nu pot s'o fac, dar îți voi spune cum s'au petrecut lucrurile.

Cu brațul întins, apăsă cu degetul pe pântecele inspectorului. Acesta tresări.

— Te opresc.. strigă el.

— Nu fii răutăcios, Claude, altfel te acuz de trafic de influență și de șantaj.

Teal deveni stângaci; înțelegea că Sfântul nu glumește.

— Ești nebun, spuse el.

— Nu.

— Cine a încercat șantajul ?

— Chiar tu, spuse liniştit Sfântul. Ai darea de seamă a contului de la banca d-tale? Nu. Cere chiar mâine. Vei vedea că în cursul ultimelor şease săptămâni, ai primit de la mine opt sute cincizeci lire; două sute la 16 Februarie, două sute cincizeci li 6 Martie, patru sute la 22 Martie, fără să ţinem seama de celelalte vărsăminte. Toate cecurile sunt pe numele d-tale; au fost plătite de banca mea. Claude, va fi foarte greu să dovedeşti cum ai primit această sumă.

Teal se îngălbenise şi se aşeză într'un fotoliu.

— Acestea sunt falşuri! bolborosi el.

— Sigur, dar va fi greu să dovedeşti. Opt mii, cinci sute lire, e ceva! Eu le-am trecut la asigurarea pe viaţă!

Iţi închipui că judecata va admite că ai primit această sumă pentru nimic? Vei veni în faţa judecătorului odată cu mine, Claude. A trebuit să mă apăr şi ai fost pretenţios. In definitiv, nu voi fi spânzurat singur, îmi vei ţine tovărăşie la capătul unei frânghii. .

VIII.

Inspectorul Teal se ridică, părea mai mic, iar pe frunte şi obraji i se formau creţuri. Se uita la Simon cu o privire atât de îndurerată, încât Sfântul simţi că i se strânge inima şi-şi plecă ochi.

Teal înţelegea că e pierdut. Se simţea la marginea prăpastiei. Nu mai era posibil să lupte şi să reziste. Sărmanul om ştia că i se întinse o cursă din care nu v'a putea ieşi.

Ar fi putut să se apere; să-l aresteze pe Simon şi să probeze la judecată că cercurile erau falşe; dar în cazul acesta cariera îi era pierdută.

Stătea în picioare, năucit şi palid ca un mort.

Sfântul părea că fumează liniştit, dar degetele îi tremurau şi evita privirea adversarului său.

Inspectorul ar fi vrut să se gândească, dar nu mai putea, lovitura primită era grozavă şi-l cuprinse o amorţeală fizică şi morală.

Deodată, luându-şi pălăria spuse cu vocea înceată şi răguşită :

— Ne vom vedea mâine dimineaţă.

Şi plecă ca un somnambul.

Simon auzi uşa dela intrare închizându-se, apoi paşii inspectorului depărtându-se. Se auzea cum Teal abia îşi târa picioarele.

Sfântul se întoarse. Patricia îl privi fix.

— Încă o victorie, spuse Simon.

Tânăra se sculă.

— A fost o glumă, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu. Prevăzusem că într'o zi Teal mă va găsi fără apărare şi m'am aranjat. Nu m-aş fi gândit nici odată că va suferi atât.

Patricia întoarse privirea.

— A fost grozav; îmbătrânise cu zece ani, când îi vorbeai.

Simon aprobă cu capul. Pentru prima dată în viaţă, găsea victoria amară. Fără să mai rostească ceva, se întoarse şi plecă în camera lui.

Dormea de mult, când îl deşteptă un sgomot uşor.

Deschise ochi şi se uită în cameră. Se făcuse ziuă. In dormitor nu era deranjat nimic. Se uită la ceas. Era noapte. Deodată sări din pat. Deplasă oglinda şi aprinzând lumina se duse în coridor. Văzu uşa deschisă. Simon era sigur că o închisese. Trecu repede la nr. 104 din Berkeley Square. La parter, în hall, văzu o umbră care se strecura repede.

Alergând pe scară strigă :

— Să nu te mişti că trag!

Dar nu avea revolverul. Umbra se mişcă. De sus, de pe a patra treaptă, Simon sări tocmai pe umerii omului. După o luptă scurtă, Sfântul văzu lucind un cuţit deasupra capului şi se dădu într'o parte. In acelaş moment simţi o lovitură de picior în stomac, care-l repezi lângă scară.

Uşa casei se deschise şi omul ieşi.

Simon se ridică după câteva secunde. Se duse în pivniţă. O gaură destul de mare, prin care putea să se strecoare o mână, era făcută în lemnul uşei, de desubptul clanţei. Pe jos era rumegătură de lemn. Simon în-

ţelese că făcuse greşeala de a nu percheziţiona pe Perrigo.

Se duse în camera sa şi văzu că haina nu era la locul ei. Paşaportul şi biletul de vapor al gangsterului dispăruse.

Sfântul dădu din umeri, se culcă din nou, şi visă...

Se făcea că alerga pe o scară. Impingea pe Patricia ca să ajungă pe Perrigo. Gangsterul era îmbrăcat cu o haină cu coadă şi cu pantaloni albi de flanelă. Avea o pălărie de paie, iar împrejurul gâtului un colier de diamante şi striga cât îl ţinea gura: «Pantalonii mei au fost descusuţi».

Apoi, apăru Teal, prefăcut în girafă, urlând: «Şi eu am pantaloni!»

Deodată, Simon se deşteptă. Era opt şi jumătate. Işi aprinse o ţigară şi trecu în odaia de bae. Era în apă când brusc pricepu. Sări în sus şi se îmbrăcă. Patricia îl aştepta cu dejunul.

— Perrigo ne-a părăsit, spuse el.

Patricia se uită la el.

— Ne-a părăsit, insistă el, dar ştiu unde să-l găsesc. Uitasem că avea la el un cuţit. Astă noapte a făcut o gaură în uşe şi a intrat în camera mea de şi-a luat paşaportul şi biletul de drum. Dar îl vom găsi în transatlantic.

— De unde ştii?

— Dacă n'ar fi avut intenţia să se îmbarce pe Berengaria, nu venea să-şi ia biletul.

— I-ai luat diamantele?

— Încă nu, dar la Epsom am observat că pantalonii lui Perrigo nu erau la fel cu haina. Credeam că gangsterul schimbase haina cu a lui Hormer. Dar n'a fost aşa. Işi schimbase pantalonii cu ai mortului şi acolo erau diamantele.

— Dar Teal?

Fără să răspundă, Simon se duse spre bibliotecă, de unde luă, un carnet legat în piele. La el, lucrase Simon, mai multe luni, după multe anchete şi cu multă răbdare. Era numele şi adresele a cincizeci dintre cei mai periculoşi traficanţi, criminali şi şantagişti, cu toate însemnările asupra locuinţelor, obiceiurile, şi locurile în care îi putea găsi.

Aceasta era explicaţia, de ce Templar dădea lovituri repezi, acestor criminali.

Simon închise carnetul.

— Pat, spuse el, nu m'am purtat bine cu Teal: îi sunt dator o reparaţie şi de aceea îi voi da acest carnet. Sunt aici însemnări care îi vor fi de mare folos.

Noi ne vom muta în altă casă şi vom căuta alte victime. Vreau să-i fur pantalonii lui Perrigo şi să-l văd din nou pe Claude zâmbind. Apoi vom pleca în călătorie.

IX

Simon îşi făcu rost de două locuri foarte avantajos aşezate, în Pullman. Se aşeză liniştit şi-şi aprinse o ţigare. Patricia se ridică şi se duse pe coridor. Reveni peste câteva minute, decepţionată.

— Simon, spuse ea, Perrigo nu e în tren.

— Ba da, fetiţo, l-am văzut urcându-se în gara Waterloo. Cred chiar că m'a văzut.

— Dar... m'am uitat peste tot.

— Ai luat amprentele digitale la toţi? glumi el.

— Simon, murmură ea, spune-mi unde e Perrigo?

— Taci să nu te audă.

— E în vagonul acesta?

— In celălalt.

— Cum e deghizat?

— Intr'un fel simplu şi periculos. S'a transformat în negru, şi zău că era bine. Numai că eu l-am recunoscut. Ai văzut vre odată un negru cu ochii căprui? Poate să fie, dar eu n'am văzut nici o dată. De aceia l'am recunoscut.

— L-am văzut pe negru, dar nici nu m'am gândit.

— Acum să vedem cum îi vom lua pantalonii. O să fie cam greu.

Un funcţionar le verifică biletele şi între-

bă cine dorește bilete de liberă trecere pentru transatlantic.

Sim on ceru două.

— Acum să ne găsim prietenul.

Se ridică de pe banchetă și mergînd pe coridor se opri în fața compartimentului unde se afla Peigo, transformat în negru.

Acolo Sim on, rămase nemișcat : Perigo era căzut jos, locul pe care-l ocupase era gol. Ceilalți pasageri nu puteau fi bănuiți de moartea instantaneic a mortului, provocată de un consum mare de băutură, asupra inimii.

După controlul medicului de pe vapor asupra mortului, la cererea lui Sim on corpul a fost dus în cabina sa.

După ce s-au făcut toate formalitățile de către comandantul vasului, care a slujit și de preot, mortul a fost aruncat în ocean, dar îmbrăcat într-un costum uzat de marinar.

SFÎRȘIT